

ЛИЛИ СЕЙНТ ДЖЪРМЕЙН ШЕСТИМА БРАТЯ

Част 2 от „Джипси Брадърс“

Превод от английски: denensita, 2015

chitanka.info

*На борците.
Никога не се предавайте!*

*„Да те оклеветят или ограбят е нищо, ако
ти не продължиш да си го спомняш.“*

Конфуций

*Никога нямаше да забравя. Да бъда
оклеветена — за мен бе всичко.*

ПЪРВА ГЛАВА

Някои биха ме нарекли курва. Момиче продало душата си на Дявола. Момиче, което го бе допуснало до себе си без капка угризения. Момиче, което си играеше с чудовището, разрушило целия й свят.

На тези хора ще кажа само това: Не съм продала душата си на Дорнан Рос. Той вече я притежаваше. Но когато го убиех, може би щях да си я върна обратно.

Когато си мислех за живота преди предполагаемата смърт на Джулиет Портланд, се сецах за следобедното слънце над Венис Бийч, което се отразяваше във водата, карайки вълните да блестят като обсипани с милиони малки диаманти. Сецах се за смеха и първите целувки, за сладолед, откраднатата бира и виенски колела.

Сецах се колко много обичах Джейсън Рос и как храбро се беше борил да ме защити от семейството си, което ме беше пребило и чукало почти до смърт.

Сецах се за баща ми и как всеки път, когато беше до мен, се чувствах защитена.

Сецах се и за майка ми, която бе безразлична към съществуването ми до такава степен, че баща ми бе решил да ме измъкне от всичко, включително и от нея, за да заживеем далеч от опасността, която представляваше клуба „Джипси Брадърс“. Мислех си колко хубав щеше да е живота, ако бе успял.

Истина бе това, което казваха хората: „Дръж приятелите си близо, а враговете още по-близо“. Само че бяха забравили да добавят: „Но не дръж враговете си прекалено близо, за да не те нападнат неочаквано“. Това беше грешката на баща ми. Това беше причината за нашия ужасен край.

Когато обмислях отмъщението си, се заклех да не допускам грешките, които бе направил той. Като например да допусна врагът да се доближи твърде близо. Тогава Дорнан беше вицепрезидент на клуба, а татко — президент, но контролът му се изплъзваше бързо, тъй като Дорнан и синовете му го превъзхождаха числено.

Спомних си за последните моменти, преди да припадна, как Чад и Макси ме натовариха в микробуса, за да ме откарат в болницата.

— *Защо не ѝ видим сметката и да се приключва?* — попита Чад баща си, като се бореше с тежестта на безжизненото ми тяло.

Дорнан удари най-големия си син по главата и посочи към мен — пребита, покрита с кръв, с едно затворено, подуто око и с едно едва отворено, за да имам престава къде ме водят.

— *Не можем да я убием, мамка му — разфуча се Дорнан.* — Тя знае къде са парите.

— *Какви пари?* — попита Макси.

Дорнан въздъхна.

— *Не слушате ли бе, простаци? Хилядарките, които татенцето ѝ си присвои от клуба, докато аз бях зает с вас и шибаните ви майки през годините.*

Чад подсвирна, хвърляйки ме в купето като чувал с картофи.

— *Това са доста мангизи.*

Изхленчих, когато главата ми се удари в твърдата каросерия.

— *Така е, сине — съгласи се Дорнан.* — *Но въпроса не е в парите, а в принципа, разбираш ли?*

Чад кимна.

— *Не бива да крадеш от собствения си клуб.*

— *Точно така. Сега закарайте кучката в болницата, за да разберем какво, по дяволите, са направили с парите ми.*

— *А след това?*

Потръпнах, като ги наблюдавах от мястото си в мръсния микробус.

Дорнан въздъхна.

— *След това ще я убием.*

Заклех се да не повтарям грешките на баща си. Но сега, когато лежах притисната под Дорнан, който ме изпълваше с яростта и мъквата си няколко часа преди погребението на първородния му син, когото бях убила, се зачудих дали не бях тръгнала по същия път, който бе довел до разрухата ни преди толкова години.

ВТОРА ГЛАВА

Сутринта беше студена, а духащият откъм мразовитото море вятър развяваше кичурите коса, които се бяха изплъзнали от разхлабената ми опашка. Тичах по улицата като освободена жена, поне засега, избягала от новооткрития авариен изход, забутан в дъното на клуба, за който повечето вероятно бяха забравили.

Цикламено розовите ми маратонки „Найк“, в ярък контраст с бронзовата ми кожа, удряха по пътната настилка, докато спринтирах далеч от жилищната сграда към дестинацията ми, намираща се на няколко пресечки в обратната посока на „Va Va Voom“.

Поех по панорамния маршрут, въпреки че беше по-дълъг и се отклоняваше от целта ми, но толкова дълго бях живяла далеч от морето и сега не можех да му се наситя.

След около десет минути бях запъхтяна, а изхлузилите се от опашката ми кичури бяха залепнали по врата. Преди бях доста поиздръжлива, отколкото сега, но напоследък единственото ми упражнение беше да смуча пениса на Дорнан, което не можеше да се каже, че гори някакви калории.

Изоставената корабостроителница пред мен беше обградена с висока бодлива тел, но успях да намеря една малка дупка, през която да се промуша. Мястото беше мръсно и отблъскващо, с избуяла висока растителност, а по средата на плаца имаше запустяла сграда със счупени прозорци. Точно както харесвах местата си за тайни срещи.

Трябваше да се срещнем от другата страна на сградата — тухлена постройка, в която някога е имало офиси. Сега беше празна, а птиците, които влизаха през счупените прозорци, свиваха гнездата си по дървените греди.

Когато заобиколих края на сградата, го видях.

— Елиът! — казах и разтеглих устни в усмивка. Той се усмихна и стомахът ми се сви. Беше изминала седмица, откакто го бях видяла последно. Сред цялата суматоха, която бе настанала покрай смъртта на Чад, не бях имала възможност да напусна клуба сама за повече от пет

минути, още по-малко да отида до студиото на Елиът в другия край на града или да използвам уличен телефон.

Пиеше кафе, погледът му беше замъглен и беше облечен с дънки и суичър.

— Хей — каза и поспря за момент, сякаш не беше сигурен с какво име да се обърне към мен.

Добре. Учеше се бързо.

Когато приближих, разтвори обятията си и ме притегли в мечешка прегръдка. Първоначално потръпнах, защото не бях свикнала на подобна проява на привързаност, но не след дълго се разтопих в ръцете му.

Целуна ме братски по челото и отстъпи, разглеждайки обикновеното ми облекло.

— Къде ти е курвенския екип днес? — попита и повдигна ръце отбранително, когато се засилих да го ударя.

— Млъквай — казах, като откраднах кафето му и отпих глътка. Течността беше черна и горчива, без мляко и захар, и аз се намръщих, връщайки му чашата обратно. — Човече, това е отвратително.

Той се усмихна и ми намигна, преди отново да стане сериозен.

— Чух за Чад — каза, а челото му се набразди в гримаса. — Добре ли си?

— Да, нищо ми няма — отвърнах. — Защо трябва да ми има нещо?

Елиът кръстоса ръце на гърдите си и ме погледна неспокойно.

— Амии, нека помисля... може би защото ти си тази, която го уби?

— Елиът! — възроптах. — Божичко!

Той повдигна небрежно рамене и отпи от кафето.

— Е, за какво да говорим? За времето ли?

— Мамка му, кучешки студ е.

— Никога преди не си псувала, когато си била с мен — каза той. — Секси е.

— Доста неща се промениха, откакто ме напусна — отвърнах, като наблегнах на „ме“ и „напусна“.

— Защо всъщност искаше да се срещнем? — попита той, очевидно избягвайки хапливата ми забележка за раздялата ни. Проточи

врат и се огледа наоколо. — Със сигурност има и по-приятни места за нашето рандеву.

Завъртях очи.

— Донесе ли нещата, които ти казах да вземеш?

Той въздъхна.

— Още не съм сигурен как да се чувствам от факта, че ти нося тези лайна, Джу... — Спря по средата на думата и ме погледна. — Как каза, че ти е стриптийзьорското име?

— Астрид Джуъл — отвърнах. — Задник.

— Астрид Джуъл Задник? — повдигна вежди. — Уоу, добре, това е доста интересно име. — Извади малко найлоново пликче от джоба на дънките си и го плесна в отворената ми длан.

— Хуй — казах и прибрах пакетчето в джоба си.

Ухили се като Чеширския котарак, показвайки зъбите си и отново стана сериозен.

— Притеснявам се за теб. Господи, Джулс, не мога да мисля за нищо друго.

— Добре съм — отвърнах с половин уста.

— Не, не си — настоя той, като тресна чашата кафе върху перваза зад него. — Мислиш, че не знам какво е нужно, за да влезеш в клуба на мъж като Дорнан Рос?

Изведнъж цялото му изражение се промени, сякаш някой му беше натиснал копчето. Можех да усетя как яростта и раздразнението се излъчваха от тялото му.

Ужасът...

И разбирах защо се държеше така.

Защото веднъж вече ме бе спасил от Дорнан, а и двамата знаехме, че няма да успее да го направи отново.

— Мислиш, че съм някое уплашено момиченце ли, Елиът? Защото не съм. Израснала съм в тази среда, помниш ли? По дяволите, първият ми шибан детски спомен е как сварих майка ми да лапа хуя на Дорнан. Колкото и да ти се иска, този живот не е нещо ново за мен.

Потърка брадичка развълнувано и внезапно съжалих за думите си.

— Елиът — замолих го, като едвам се сдържах да не заплача. — Не може повече да правим това. Не можем. Щом ти е толкова трудно

да приемеш действията ми, може би ще е най-добре да спрем да се виждаме по този начин.

— Да спрем да се виждаме по този начин — промърмори подигравателно под носа си. — Не, тая няма да я бъде.

Продължихме да си мягаме опасни погледи. Очите му искряха, а ръцете му бяха свити в юмруци. Задъвках устна, за да спра лавината от емоции, която напираше да изригне от мен. Не можех да го загубя, не и сега. Той бе единствения човек, на който можех да разчитам в този свят. Той бе единствения човек, на когото разчитах, че ще ме потърси, ако се изгубех в света от измами, кожа и „Харли Дейвидсън“.

Той бе единствения човек, на когото му пукаше за мен.

Отворих широко очи и ги завъртях, за да попреча на заформящите се сълзи да потекат по лицето ми. Най-тъпото беше, че не знаех какво ми се иска повече в момента — да си отмъстя на „Джипси Брадърс“, или да не съм толкова самотна?

Част от мен копнееше да му каже колко много ме бе наранил, когато ме напусна. В продължение на три дълги години беше събирал парченцата от разбитата ми душа, само за да я разбие отново, когато ме остави боса на алеята пред къщата на баба му.

Но нямаше да го направя. Бях живяла с мислите си толкова дълго, че даже не знаех как бих могла да му кажа нещо подобно. И без това заслужаваше някоя по-добра от мен.

Най-накрая Елиът наруши тишината.

— Трябва да се обадиш на баба — каза остро.

Обзе ме носталгия и хиляди емоции забушуваха в мен. Може и да мразех Небраска, но обичах жената с цялото си сърце. Бабата на Елиът. Тя беше моят ангел пазител — тя и внукът ѝ. Преглътнах измъчено.

— Не мога.

— Да, можеш. Просто не искаш.

— Искам — настоях аз. — Но не е толкова лесно.

Изгледа ме с насмешка и каза саркастично:

— Нарича се шибан уличен телефон, Джулс. Не е като да види лицето ти.

Каза „лицето ти“ сякаш беше най-отвратителното нещо на света и аз се свих от гнева и болката, които се развихриха в гърдите ми.

Исках да си тръгна, но не можех. Не и от Елиът.

— Липсваш й — каза нежно този път.

— И на мен ми липсва — промърморих, като избягвах погледа му.

— Още не проумявам, защо трябваше да ходиш чак до Тайланд, за да си преправиш лицето. Намираме се в Ел Ей — световната столица на пластичната хирургия. И все пак — каза и прокара пръст по бузата ми — са свършили добра работа с преобразяването. Ако не бяха... — Очите му трепнаха към бедрото ми за момент и аз знаех, че говори за белезите, които бе превърнал от грозотия в красиво произведение на изкуството. Изглеждаше измъчен, сякаш не знаеше как да завърши изречението. — ... нямаше да позная, че си ти.

— Ми общо взето това беше идеята — отвърнах аз, спомняйки си първия път, в който срещнах доктор Лий. Първия път, в който ми бе хрумнало, че мога да отмъстя на Дорнан и синовете му. Първия път, в който разплатата започна да ми изглежда възможна и как лигите ми течаха по сладкия вкус на отмъщението.

Бях на осемнадесет. Елиът си беше тръгнал преди месеци. Едвам се задържах на повърхността. Разлиствах вестника, опитвайки се да измисля някакъв творчески начин, по който да сложа край на живота си веднъж завинаги. В края на краищата, той си беше тръгнал, а баба работеше по цял ден в крайпътния ресторант. Нямаше да има кой да ми попречи.

Разбира се, местните вестници не отразяваха много самоубийства. Прехвърлях страниците лениво, докато мозъкът ми се мъчеше да измисли лесен начин за избавление.

Бях чувала за някакъв мексикански наркотик, който ти помагал да изпаднеш в безсъзнание, да потънеш в кома и да се понесеш безгрижно към смъртта. Но Мексико беше твърде далеч, а и да не беше, няхах паспорт.

Не исках да се беся. Няхах желание да вегетирам или да остана парализирана със счупен врат, ако не успеех да срещна смъртта. Газовите изпаренията от колата ми се бяха сторили непоносими последния път, когато се бях опитала да се задуша в гаража, така че и това отпаднаше. И колкото и да не ми се искаше да си призная, да си

прережеш вените болеше адски много. Търсех някой по-безболезнен начин.

Но без значение колко изобретателна ставах, да сложа край на живота си сама беше изключително мъчително и непосилно. Искях да умра — бях твърде уплашена и нещастна, за да живея. Чувствах се и виновна заради оцеляването си. Но срамът, че баща ми бе умрял, а аз бях оцеляла само за да пропиляя живота си мечтаейки да умра, бе непоносим.

Докато четях вестника, една от статиите ме заинтригува и нещо странно започна да пърха в гърдите ми, докато сърцето ми препускаше.

Отначало не разпознах чувството. Беше минало толкова много време.

Надежда.

Крехка и трептяща, беше се устремила към очерненото ми сърце, като го обвиваше нежно, карайки ме да се задъхвам от емоцията. Тръпки полазиха по тялото ми, а в гърлото ми заседна буца.

Страх. Вълнение. Разруха. Копнеж.

На пръв поглед статията не беше нищо особено. Провеждаше се конгрес на хирурзи в Линкълн, само на няколко часа път от къщата на баба. Разказваше се за пластичния хирург Илио Лий, чието семейство било убито от негов пациент психопат. След случката Лий посветил кариерата си да помага на непривилегированите, които се нуждаели от операция поради дефект или претърпян инцидент.

Не можех да твърдя, че идеята да се преобразя и да раздам правосъдие ми беше хрумнала, тъй като в онзи момент, докато гледах лицето му на снимката, сякаш някой друг зароди мисълта в съзнанието ми. И докато седях и прокарявах треперещи пръсти по очите на доктора, за първи път туптенето в гърдите ми беше като успокояващо подсецане, че бях жива.

Същия ден откраднах колата на баба и потеглих в голямата гръмотевична буря към хотела, където се провеждаше конференцията. Едва не се върнах на няколко пъти. Какво щях да кажа? Ами ако някой кажеше на Дорнан, че бях жива? И все пак отидох. Не ми бе останало нищо друго, освен малката надежда,

която разцъфваше под тежестта на стъпките, които щях да предприема.

Когато стигнах до хотела, вече бе станало три часа и конференцията беше приключила.

Бях опустошена. Бях пропуснала шанса си да се срещна с доктора и да го помоля за помощ. Не бях сигурна, че ще се съгласи, но ако не бях опитала дори, нямаше да мога да живея със себе си. Излязох от хотелското лоби с гръм и трясък право на паркинга отвън. Бях решена да се врежа с бясна скорост в някой от крайпътните стълбове и да приключа с всичко.

И тогава, сякаш като магия — или съдба — милият доктор беше там и чакаше под заслона на спирката за таксита, с куфар в ръка.

За секунда се поколебах, но след това се отправих към мястото, на което стоеше.

Мога да разкажа за какво говорехме, но то не бе важно. Всичко, което бе от значение, бе, че той се съгласи да ми помогне и го направи. Същата вечер се върнах в къщата на баба с приповдигнат дух и готовност да започна на чисто. Най-накрая имах за какво да живея — не за Елиът, не за вината покрай оцеляването ми или за безкрайните пустинни равнини, които ме задушаваша всеки път, щом погледнех през прозореца.

Чисто и просто за отмъщение. В този момент бях решила да унищожя клуба на Дорнан и да залича семейството му, и знаех точно как да му вляза под кожата.

Баба беше изненадана да ме види.

— Мислех, че си ми откраднала колата — каза тя, а лицето ѝ се набръчка в усмивка.

— Така и направих — отвърнах развеселено и оставих ключовете на масата. — Но за сметка на това напълних резервоара.

Беше хитра жена, умна и проникателна като внука си.

— Изглеждаш различно — посочи тя, а аз попитах внимателно акцента ѝ. — Щастлива.

Усмяхнах се, а сърцето ми задумка развълнувано в гърдите.

— Реших, че животът е твърде кратък, за да се самосъжалявам — отвърнах, стискайки треперещите си ръце в юмруци, за да ги успокоя. — Време е отново да заживея.

— Толкова се радвам да го чуя — каза баба и като скъси разстоянието помежду ни, ме обгърна с тънките си ръце. — Трябва да се обадиш на Елиът — продължи тя и ме потупа по гърба. Замръзнах. Баба отстъпи крачка назад и разроши русата ми коса. — Ще се върне при теб, момичето ми — каза нежно.

Но не го направи.

— Какво смяташ да правиш с тези неща всъщност? — попита Елиът, рязко сменяйки темата.

Устните ми се разтеглиха в злобна усмивка, стигаща чак до ушите ми.

— Изненада е — отвърнах.

Той поклати глава, но ъгълчето на устните му се повдигна, заплашвайки да се превърне в широка усмивка.

— Ти си най-силната личност, която познавам.

Нещо в казаното от него ме натъжи и аз усетих как очите ми се напълниха със сълзи. Извърнах глава настрани, раздразнена, че трябваше да ме вижда в такова състояние.

— Какво има? — попита той и посегна да избърше бузата ми с пръст.

Поклатих глава.

— Нищо, тъпо е. Няма значение.

Знаеше, че не трябва да ме притиска, тъй като беше наясно кога не ми е до разговори.

Наистина беше глупаво. „Ти си най-силната личност, която познавам.“ Само че всичко беше една огромна лъжа. Не правех нищо от това, защото бях силна. Правех го, защото се страхувах от чудовището в главата ми.

Чудовището в леглото ми, което бе убило баща ми.

Чудовището, което ме унищожи.

Правех го, защото исках веднъж завинаги да заспивам вечер, без да виждам лицето му.

Това не беше сила. Беше отчаяние.

Гневът изчезна от лицето на Елиът и на негово място се появи загриженост, но това беше даже по-зле. Придърпа ме към себе си в

единственото убежище, което познавах — прегръдката му — и противоречиви чувства забушуваха в мен.

— Не ми трябва съжалението ти — казах и в същото време се притиснах в него, докато сълзите ми капеха по якето му.

— Не е съжаление — промърмори той, като загали разрошената ми коса с едната си ръка и ме прегърна през раменете с другата, — а любов.

Притисна ме по-плътно и заговори нежно в косата ми.

— Може между нас да не се е получило, но никога не си мисли, че ще се откажа от теб. Това няма как да се случи.

Сърцето ми се разби.

Сякаш някой беше забил шило в гърдния ми кош. Гърдите ми горяха от болката на несподелената любов. Тъжното беше, че аз бях обичала Елиът. Все още го обичах. Обичах го, защото ме бе измъкнал. Защото ми беше спасил живота. Обичах го, защото бе до мен през трите години, които бях прекарала в ада.

Но не го обичах; *не можех* да го обичам *така* — по начина, по който обичаш някой, който значи всичко за теб. Обичах го за всичко, което беше направил, но въпреки това, дори когато се бях лутала между живота и смъртта и той бе представлявал цялата ми вселена, отново не му се бях отдала изцяло.

В края на краищата сърцето ми принадлежеше на друг. Някой, който спираше дъха ми. Някой, в който бях влюбена толкова пламенно от момента, в който го бях видяла, че чак болеше. Някой, който внасяше светлина в целия ми живот, въпреки че смяташе, че семейството му ми го бяха отнели.

— Имам подарък за теб — каза Елиът, като се отдръпна от мен, за да затършува в джоба си. Извади чисто нов, искрящо розов айфон със слушалки.

— Нямахте нужда — отвърнах, докосвайки телефона с пръст. Беше страхотен.

— Вкарал съм се като „Татуиста“ — каза и посочи към екрана. — Ако случайно се зачудиш.

Засмях се и прегледах песните, които вече беше качил. Имаше страшно много парчета.

— Какъв е този плейлист? — попитах, като заразглеждах всяко едно заглавие. — „Джони си има пистолет“? „Червената дясна ръка“?

Каква, по дяволите, е тази колекция?

— Е, не е ли повече от ясно — попита закачливо Елиът. — Това е плейлиста ти за отмъщение. Щом настояваш да се заемеш с всичко това, ще имаш нужда от саундтрак.

Поклатих глава и се засмях.

— Сега си спомних защо те харесвам толкова много — казах, сияейки, докато пъхвах новия си телефон в джоба.

— Заради изключително огромния ми пенис? — пошегува се Елиът, като се отправихме обратно към оградата.

Бутнах го игриво.

— Защото, без значение от случващото се, винаги успяваш да ме разсмееш.

ТРЕТА ГЛАВА

— Дорнан — казах нежно, проследявайки с пръст дълбоките линии под очите му, — трябва да се обличаме. Службата ще започне скоро.

Минаваше осем часа, а погребението и моторният парад в чест на Чад щяха да започнат след няколко часа. Бях еднакво развълнувана и ужасена, а дълбоко в мен като бетонен слой се затвърди чувство на новопридобита решителност — тежък, притискащ и винаги там, за да ми напомня за крайната цел.

Ставах нетърпелива. Бях тук от почти месец, а трябваше да видя сметката на още шестима. Планът ми да ги убивам един по един рано или късно щеше да се окаже неподходящ, но засега беше най-доброто, с което разполагах, и затова се придържах към него.

Дорнан отвори очи и ме обходи с поглед.

— Ще носиш фитнес дрехи на шибаното погребение? — попита, а изпълненият му с мъка глас драскаше под кожата ми.

— Отидох да потичам — обясних. — Веднага влизам под душа.

Хвана ме за китката и ме дръпна към лицето си.

— Не съм ти казвал, че можеш да излизаш.

Поставих ръка на бузата му.

— Просто обиколих сградата няколко пъти — отвърнах и притиснах устните си нежно към челото му. — Не съм се отдалечавала на повече от тридесет метра от теб. Момчетата бяха с мен и брояха обиколките ми.

Беше лъжа, но се върза. Пусна ме и затвори очи, като се отпусна отново върху възглавницата. В този момент не бях сигурна какво точно да правя. Не понасях да съм близо до него, но трябваше да си изиграя картите.

Трябваше да избутам плана си до край.

И все още не бях открила шибаната видеокасета, с която целият свят щеше да научи какво бяха причинили на мен и на семейството ми Дорнан Рос и синовете му.

Съблякох се и закрачих гола из апартамента, поглеждайки зад себе си. По принцип това беше момента, в който Дорнан ме завличаше обратно в леглото, но тази сутрин беше различно. Застанах до входа, облягайки се до вратата, и наблюдавах мълчаливо как Дорнан придърпа дънките по краката си и нахлузи някаква тениска през глава. Почти беше стигнал до вратата, когато се протегнах и взех коженото му яке.

— Дорнан — повиках го тихо.

Той се обърна бавно, изтощено и тръпки от наслада плъзнаха по гърба ми, когато видях опустошеното му изражение.

Пристъпих напред и повдигнах якето пред голото си тяло.

— Навън е студено — казах.

Той взе дрехата и ми се усмихна уморено. Беше най-нежният жест, който ми беше отправял.

— Съжалявам — излъгах през зъби. — Иска ми се да можех да направя нещо, за да се почувстваш по-добре.

Той кимна и бавно облиза устни. Преметна якето през рамо и отвори вратата към коридора.

— И аз, малката, и аз.

Затвори вратата след себе си и аз се върнах в банята, облягайки се за момент на плота. Слънчева светлина се процеждаше през малкото прозорче високо в банята и падаше директно върху мен, заслепявайки ме. Затворих очи, докато първите слънчеви лъчи за деня погалиха бузите ми и си поех дълбоко въздух, наслаждавайки се на моментния покой и сутрешния бриз, който милваше лицето ми. На това място бе почти невъзможно да се сдобиеш със свеж въздух и уединение, но тук днес чувствах спокойствие и тишина, с които всичко изглеждаше правилно.

Накрая, когато слънцето се вдигна на хоризонта, а бризът стана студен, пристъпих под душа и оставих горещата вода да се стича по тялото ми. Бавно втривах пяната в косата ми, преди топлата струя да облее главата и лицето ми, сякаш прочиствайки греховете ми.

Облякох се внимателно, наслаждавайки се на всеки момент. Семпла, дълга до коленете черна рокля, която се пристягаше на талията, с обгръщащи раменете ръкави и скромно деколте, черни лъскави токчета, червено червило, малко спирала и бях готова.

Готова за представлението на живота ми.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Въздухът беше изпълнен с бръмченето на моторите „Харли Дейвидсън“, които разцепваха тишината като картечници, бълващи порой от куршуми.

Венис Бийч, Калифорния. Семейство Рос бяха католици, така че преди погребението щеше да се проведе бдение с отворен ковчег. Слава богу, не бях част от събитието. Не исках да виждам подутото лице на Чад или гримът, който гримьорът в погребалното беше избрал, за да покрие яростните червени петна по лицето му от наркотика, който несъзнателно беше изпил. Стоях отпред пред погребалното бюро и се засилих да не потропвам нетърпеливо с крак, докато Дорнан и най-близките от семейството му се сбогуваха с безжизненото тяло на Чад.

Едва запазих самообладание, когато си спомних за изражението на Дорнан, когато го беше открил.

Двамата с Джейс изпихме бирата и слязохме да играем бiliarд в огромната зала в дъното на коридора, която се намираще непосредствено до гаража. Бях еднакво развълнувана и нервна... все пак току-що бях убила човешко същество.

Първото ми убийство.

Не можех да спра да се усмихвам.

Като тийнейджърка всеки път бях побеждавала Джейс на бiliarд. Не че не го биваше, просто аз бях по-добра. Затова, когато дойде време да играем отново, не исках да се усъмни в мен заради способностите ми.

— Искаш ли да разбиеш? — попита, след като нареди топките в триъгълника.

— Какво да разбия? — попитах невежо.

— Да разбиеш — повтори Джейс. — Играла си бiliarд преди, нали?

Поклатих глава.

— Не, не мисля, че съм.

Той се засмя и ми подаде щеката.

— Трябва да удариш цветните топки с бялата. Това се нарича разбиване.

Застанах на ръба на билиардната маса и нагласих несръчно щеката в ръце, а той поклати глава.

— Виж как — каза, като се премести и застана зад мен. Обгърна раменете ми, а ръцете му покриха моите, като заедно стиснахме щеката. Усещането за тялото му, притиснато в моето, беше достатъчно да ме остави без дъх. Поех си дълбоко въздух, едва забележимо, но явно действието не му убягна. Отдръпна се от мен, сякаш го бях ударила с електрошок, а напрежението в стаята беше станало толкова осезаемо, че можеше да се види.

Изправих се и го погледнах, но за момент и двамата не казахме нищо.

*— Май е най-добре да забравим — каза, посочвайки към мен, а след това към билиардната маса. Но и двамата знаехме, че говореше за нещо повече от това. Може би намекуваше да забравим за **това**. Като под „**това**“ имах предвид фойерверките, изгарянето и напрежението, което протичаше между нас всеки път, щом бяхме близо един до друг.*

Знаех точно какво има предвид.

И нямах намерение да забравям нищо.

Разсъдъкът ми крещеше да млъкна и че ще е най-добре да стоим настрана един от друг, защото колкото повече се доближавах до Джейс, толкова по-вероятно беше да разбере коя съм.

— Не искам да забравям — казах и пристъпих напред, като скъсих разстоянието помежду ни. Приведох се над билиардната маса с щека в ръка и наклоних главата си настрана. — Идвай тук и ми помогни да разбия тези топки.

Той се засмя и потърка врата си с ръка, както правеше някога, когато беше несигурен или смутен.

— Ами ако не искам? — попита с весел блясък в очите.

Усмяхнах се и се изправих, като насочих върха на щеката към скута му.

— Тогава ще разбия твоите топки — пошегувах се и се обърнах обратно към масата.

Джейс се засмя на шегата ми и обръщайки се, нагласи бялата топка на линията за разбиване.

— Не държиш щеката правилно — каза той и когато се канех да му отвърна с някоя хаплива забележка, сърцераздирателен писък разцепи тишината, карайки ме да подскоча.

— Какво, по дяволите...? — въздъхна Джейс и закрочи към вратата. Огледа се в коридора, явно чудейки се откъде бе дошъл вика. Втори писък, по-кратък този път, го накара да се обърне рязко наляво и да поеме към гаража, където бях зарязала безжизненото тяло на Чад. Завлачих се бавно след него, като не бях много сигурна какво да правя. Не бях мислила за последиците. Да се отдръпна назад или да го последвам?

Мамка му. Искях да видя какво се случва. Знанието беше сила и тем подобни щуротии. Влетях в гаража и подминах малкото останали мотори вътре.

Точно в този момент бръмченето на „Харли“ изпълни тишината и се засили, когато цяла дузина мотори навлязоха в пределите на сградата. Масивната автоматична порта започна да се вдига и светлината нахлу в полупразната зала. Джейс изтича до вратата с вдигнати ръце, пречейки на моторите да заемат местата си в помещението. Звукът от двигателите беше оглушителен и отекваше с такава сила по стените, че се чувствах така, сякаш бях вътре в машината. Искях да запуша ушите си с длани, но се сдържах.

Не можех да покажа слабост пред тези хора.

Дорнан свали каската си и повдигна рамене към Джейс в жест, който казваше „защо, по дяволите, си застанал на пътя ми?“. Джейс започна да размахва ръце оживено, сочейки към нещо, което предполагаш беше Чад. Дорнан ритна степенката и скочи от мотора. Набързо се обърна към двайсетината мотористи, които се бяха наредили в редица и чакаха да влязат, за да паркират машините си. Завъртя с пръст във въздуха и посочи навън от вратата.

Моторите дадоха заден ход. Чувах се най-различни викове и врява, но веднъж щом и последното „Харли“ напусна гаража, Джейс натисна някакъв бутон на стената и затвори портала със силен трясък.

Мигновено бръмченето на двигателите намаля до поносимо ниво. Наблюдавах от вратата как Дорнан и Джейс се затичаха до мястото, където Чад лежеше мъртъв, а човекът, който беше извикал, все още беше скрит от погледа ми от редицата мотори, зад които Чад беше поел последната си глътка въздух.

— Не диша — дочух паникьосан глас да казва и замръзнах.

Майка ми.

Промъкнах се измежду возилата към тях, жадна да разбера какво се случваше. Кенчето с напитката, която беше прекратила мизерният живот на Чад, си стоеше невинно на плата, а до него имаше парцал за почистване.

— Дойдох да почистя и го намерих така — чух майка ми да проплаква. Пристъпих напред и видях, че беше коленичила до тялото на Чад, от другата страна стоеше Дорнан и притискаше пръсти до врата на Чад, а ръката на Джейс стоеше леко върху гърдите му, проверявайки дали диша.

Ахнах.

Не беше изкуствена реакция. Изведнъж се бях ужасила. Бях убила човек. Ако разберяха, че съм аз, с мен беше свършено. Първо щяха да ме измъчват ужасно и болезнено, и тогава щяха да ми видят сметката.

— Някой да му помогне! — изревах и изтичах до тях. Джейс се изправи и ме задържа за раменете. — Какво правиш? — извиках. — Знам как да давам първа помощ. Нека му помогна!

Джейс ме стисна за лакътя толкова силно, че имах чувството, че ще го прекърши.

— Твърде късно е — каза и въздъхна примирено. — Студен е. Мъртъв е от доста време.

* * *

Пътувахме към погребалното бюро в пълна тишина. Джейс караше буса, аз бях на седалката до него, а Дорнан беше коленичил в купето до тялото на Чад.

Сякаш се сбогуваше с първородното си дете.

Когато стигнахме, Дорнан потърси някой по име. Тогава все още изглеждаше спокоен, може би защото все още беше в шок. Спомнях си добре чувството.

Мъжът не беше доволен да ни види, но въпреки това каза на Джейс да обърне микробуса към носилката.

Дорнан и Джейс стояха, без да проговорят, а аз се въртях из коридора на няколко крачки от тях. За момент ми се прииска да не бях предлагала да ги придружа, знаейки, че ако не бяха открили някой от братята Рос и ако не бяха толкова шокирани, никога нямаше да ми позволят да присъствам на нещо толкова поверително, което считаха за мъжка работа в моторния клуб.

Изминаха доста часове, преди някакъв мъж да се приближи към Дорнан с документ в ръка. Заговори му с тих тон, но успях да доловя две думи, които вече знаех какво са, тъй като аз бях тази, която ги беше сложила в пътието на Чад.

Чист. Метамфетамин.

Наблюдавах как Дорнан зададе няколко въпроса. Колко е погълнал? Нямаше игли около него, затова как беше попаднал в тялото му? Има ли вариант да е било нещастен случай?

Когато мъжът си замина, Дорнан си пое дълбоко въздух, обърна се към Джейс и отсече яростно:

— Ще убия копелето, което го направи.

Знаете ли, имаше и друга причина, поради която бях избрала да убия първо Чад. Не само защото беше задник и изнасилвач.

Избрах го, защото беше любимия син на Дорнан.

Избрах го, защото знаех, че ако имаше нещо на тази земя, което да доведе този мъж до сълзи, това беше или загубата на първородния му син, или загубата на президентския му пост.

Бях направила правилен избор.

ПЕТА ГЛАВА

Църквата беше претъпкана с мъже, облечени в кожени дрехи с логото на клуба, които се тътреха бавно по стълбите. Бях сама, без обичайния си придружител, тъй като целият клан Рос беше заел първите три реда в църквата, а аз бях изпратена на последния, далеч от язвителните погледи на жените в семейството.

Службата беше скучна, говореше се само за семейството, как кръвта била свята и такива простотии. Бях унесена през по-голямата част и се сепнах, когато всички изведнъж се изправиха. Отначало си помислих, че е приключило, докато не започнаха да се нареждат в колона, за да получат причастие. Наредих се на опашката и чаках търпеливо, докато наблюдавах жените, които бяха избрали да са част от семейство Рос. Някои си спомнях от времето, когато баща ми беше жив, останалите бяха нови, но не бяха с нищо по-различни от другите. За момент се замислих каква тъпа кучка би избрала такъв живот, преди да осъзная, че може би въобще не са имали право на избор.

— И светият дух — каза отчето, щом стигнах най-отпред и постави сладка на езика ми. Затворих уста и се насладих на разтапящата се сладост.

Върнахме се по местата си — аз на последния ред, а Джейс в една редица с братята си. Дорнан стоеше отпред с настоящата си жена от едната му страна, майката на петия и шестия му син, и майката на Чад от другата. Държеше ръцете им в своите с отчаяно примирение, което можеше да изпитва само един родител, който скърбеше за смъртта на детето си.

Зачудих се за момент колко бе тъгувала майка ми за мен. И дали изобщо беше тъгувала.

Всички се изправиха в последна молитва и ковчегът беше затворен. Наблюдавах със задоволство как Дорнан пуска ръката на настоящата си жена и помага на майката на Чад да се изправи. Гледах как жената се дави в сълзи, но вътре в себе си не изпитах нищо, освен хлад и горчива решителност. Ако се беше постарала повече, може би

синът ѝ нямаше да се превърне в шибан задник. Изобщо не съжалявах. Светът бе станал по-добро място, откакто него вече го нямаше.

Погребението в църковното гробище беше по-кратко в сравнение със службата. Беше се събрала огромна тълпа; свещеникът каза няколко думи; всички стискаха броениците си или събеседника си и ковчегът беше спуснат в перфектната правоъгълна дупка, издълбана два метра в земята.

Един по един близките от семейството се редуваха да загребват пръст с малката лопатка и да я изсипват в дупката. Наблюдавах със светнали очи как жената на Чад, майка му и Дорнан хвърлиха пръст върху ковчегата и се отдръпнаха. Мускулестите ръце на Дорнан сега бяха увити около раменете на жената на Чад, която ревеше за съпруга си.

Ръцете ме сърбяха да грабна лопатката, да загреба от прясната пръст и да я захвърля в черната дупка, където Чад щеше да лежи завинаги. Във фантазиите ми ковчегът беше отворен, а Чад беше жив и крещеше с отворена уста, докато аз натиквах пръст в устата му и го задушавих до смърт.

Беше отвратителна, но и странно успокояваща мисъл.

Когато гробарят се зае със задачата да зарови ковчегата, тълпата започна да се разотива. През навалищата можех да видя Макси, третият брат, който се бе отделил от останалите и бе поел към по-старата част на гробището. Някой ме хвана за лакътя и аз се обърнах да видя разярено лице на Джейс.

— Хайде — каза той, като се отпрати стремглаво към Макси, а аз се запрепъвах зад него с точетата, опитвайки се да не изоставам.

— Къде отиваме? — изхриптах, напрягайки се да вървя наравно с него, когато забърза крачка.

— В колата ми — отвърна и ме задърпа към него. Отдалечавахме се от тълпата, която сега поднасяше съболезнованията си на Дорнан и жената на Чад, право към портите на гробището.

Докато подминавахме по-старите надгробни плочи, видях Макси, вероятно пиян, да пикае върху един от гробовете. Продължих да вървя до Джейс напълно отвратена, когато видях името, гравирано на плочата.

Джулиет Портланд.

Погледнах към лицето на Макси и веднага разбрах, че изобщо не беше пиян и напълно съзнаваше какво прави. Смееше се, докато

струята урина удряше сухата плоча на гроба ми, а звукът от течността върху камъка бръмчеше яростно в ушите ми.

Коленете ми поддадоха и Джейс се извъртя да ме хване.

— Добре ли си? — попита загрижено.

Извърнах поглед от Макси и се усмигнах немощно към Джейс.

— Да — отвърнах. — Истински ад е да вървиш с такива обувки.

— Обаче са супер секси — чу се пресипнал глас зад мен. Обърнах се и видях Джаз, петият брат, да ме оглежда, поставил ръце на кръста си. Повдигнах вежди.

— Знам — казах и го обходих с поглед от горе до долу, преди да се върна обратно към лицето му. — Затова ги нося.

— Щеше да е по-добре, ако беше само по тях — каза похотливо, събличайки ме с поглед. Не се страхувах от него. Баща ми беше президент на моторен клуб. Откакто се помнех, се разправях с лайна като него.

— Така му допада и на татенцето ти — отвърнах с порочна усмивка и му намигнах.

Внезапно Джейс забеляза как Макси си вдига ципа. Погледна към мокрото петно върху гроба ми и към брат си и ръцете му се свиха в юмруци.

— Макс — каза, като едва сдържаше гнева си, — да не би току-що да се изпика върху този гроб?

Макси се засмя, намествайки панталоните си.

— Кучката го заслужава.

Нещо в Джейс щракна и той се нахвърли върху него толкова бързо, че едва успях да видя движението. Притисна по-големият си замаян брат към земята с лекота и започна да го налага с юмруци. Отначало наблюдавах смаяна и странно разчувствана, преди да осъзная, че нямаше намерение да го пусне скоро. Засилих се да ги разтървам, когато Джаз се появи до мен толкова близо, че раменете ни се докосваха.

Преборих се с желанието да отстъпя и останах твърдо на мястото си.

— Това е първия път днес, в който малкият Джейсън се откъсва от теб — каза Джаз. — Може и да си момичето на татко, но изглежда има повече от един Рос, който желае да си навре хуя в теб.

Придадох си безразличен вид.

— Какво, по дяволите, искаш? — казах внезапно, като усетих как търпението ми намалява.

— Сладурче — каза с насмешка, — просто ти казвам как виждам нещата. Откакто си се появила, малкото ми братче те следва като изгубено кученце. И не те излъгах за шибаните обувки. В момента, в който Дорнан приключи с теб, ще ги носиш, докато си просната на мотора ми и ти показвам какво е истинско чукане.

Засмях се.

— Само през трупа ми.

Той присви небрежно рамене.

— Това може да се уреди, скъпа.

Поклатих глава и погледнах към Джейс, когато застана пред нас. Ръцете му бяха покрити с кръв, а бялата му блуза беше опръскана с червени петна. Изгледах Джаз злобно за последно и тръгнах напред.

Усещах как вътрешностите ми кипят, докато вървахме към колата, а погледа на Джаз пробиваше дупки в тила ми.

Максимилиян Ернесто Рос си беше спечелил първо място в списъка ми за убийства. И ако Джаз не внимаваше, щеше да се окаже следващия.

ШЕСТА ГЛАВА

Събирането след погребението не беше в жилищната сграда на клуба, както предполагах, а в къщата на Дорнан. Там, където живееше настоящата му жена, майката на петия и шестия му син. Не беше нищо специално, едноетажна къща тип вила, мрачна като изражението на жена му, щом ме видя.

Когато влязохме през входната врата с Джейс, бях посрещната от смразяващия ѝ поглед.

— Съжалявам за загубата ви — казах и се протегнах за ръката ѝ.

Тя се отдръпна, сякаш допира ми щеше да я опари. Не се засегнах. Чуках мъжа ѝ в продължение на месец и всички присъстващи тук го знаеха.

— Силия — срязва я Джейс.

Тя се обърна към него, пренебрегвайки ме с тялото си, сякаш не съществувах и го придърпа в прегръдка.

Когато най-накрая Джейс се освободи, вече държах чаша с вино, която бях измъкнала от един поднос. Нямах да пия много — исках да се владея сред това семейство — но едно питие, за да отпразнувам общото страдание, нямаше да навреди. Изненадах се, когато Джейс грабна виното от ръката ми и го изпи на екс, след което ми върна празната чаша.

Не беше проронил и дума по пътя насам, което бе направило петнадесетминутното пътуване доста неудобно. Знаех, че страда. Но не мислех, че страдането му имаше нещо общо със смъртта на брат му.

Бях сигурна, че причината бях аз. Или по-точно гробът на Джулиет Портланд.

— Май ще е най-добре да потърсиш баща ми — каза Джейс подигравателно. — Сигурен съм, че вече те очаква.

Погледнах го.

— Не мисля, че жена му ще бъде очарована от идеята. Просто ще се помотая някъде далеч от всички и ще се опитам да не се пречкам.

Грабнах нова чаша с вино и тръгнах бавно по коридора, подминавайки Дорнан, който разговаряше с група мъже, носещи отличителните знаци на клуба. Погледите ни се срещнаха и аз му отпразих скромна усмивка, на която той отвърна с намигване и смирено изражение.

Малко момиченце на не повече от четири години се втурна срещу мен, смеейки се, докато едно по-голямо момченце я гонеше с пластмасов пистолет.

Блъсна се в краката ми и аз я задържах с ръцете си, за да не падне. Беше дребничка, прекрасна, с руси къдрици и най-сините очи, които бях виждала.

Погледна нагоре към мен с разширени като чинии очи.

— Съжалявам — каза с нежно гласче и аз се огледах за родителите ѝ.

— Няма нищо — отвърнах и коленичих, за да съм наравно с нея. — Къде е майка ти?

Тя посочи към жената на Чад, от чиито големи сини очи сълзите извираха като от счупен пожарен кран. Нещо в мен умря, когато посегнах и закътах една от къдриците на момиченцето зад ухото ѝ.

— Тъжна е — каза тя, — защото тати отиде в Рая.

„Не мисля, че е отишъл там.“

— Ей, красавице — каза Дорнан, вдигайки внучката си на ръце. — Говориш си с приятелката ми Сами?

Преглътнах буцата в гърлото ми, потупах я по главичката и се усмихнах.

Исках да я спася. Исках да спася всички деца, които щяха да израснат в тази среда. Да ги заведе някъде далеч, където щяха да са обичани и в безопасност, без да са клеймени от името Рос, далеч от страданието, което представляваше кръвната връзка с Дорнан.

Но не можех. Бях егоистичен и разбит на хиляди парчета човек. Можех да спася единствено себе си.

Надявах се, че веднъж щом Дорнан и синовете му са мъртви, тези деца можеше и да имат някакъв шанс в живота.

Дорнан занесе нанякъде внучката си, а аз продължих надолу по коридора, отпивайки малки глътки от виното. Открих една спалня с френски врати, която водеше към малка дървена платформа отстрани на къщата. Беше дълъг ден и слънцето вече бе започнало да залязва.

Бях се облегла на парапета, гледайки в нищото, когато го усетих зад мен.

— Нещо против да се скрия при теб? — попита Джейс, стискайки парапета до мен.

Усмихнах се и свих рамене.

— Заповядай. Добре ли си?

Приведе се напред, като постави лакти на преградата и се загледа в двора, който беше осеян с храсти и дървета.

— Не съм — каза и отпи от питието си. Миришеше силно, като бърбън или уиски, и като изключим няколкото ледчета, не беше примесено с нищо.

— Днес погребяха брат ти — казах. — Разбира се, че не се чувстваш добре. Съжалявам.

Той се засмя горчиво и ме погледна за момент, преди да се обърне към дърветата и настъпващата нощ.

— Изобщо не ми дреме, че шибанякът умря. Светът е по-добро място щом го няма, повярвай ми.

Обърнах се така, че гърбът ми да се опира в парапета и го погледнах.

— Звучиш така, сякаш ти си го убил — казах тихо с усмивка, за да разбере, че просто го дразнех шеговито. Той се изправи и се надвеси над мен толкова близо, че раменете ни се докосваха. Повдигнах глава и го погледнах. Изглеждаше ядосан. Възбуден. И пиан.

— Заради момичето е, нали? — попитах, окуражена от начина, по който беше застанал над мен. — Заради онзи гроб. Това те изкара извън релси. — Не можех да се спра. Повдигнах ръка и пригладих едно кичурче коса от челото му, като задържах пръстите си повече от необходимото. Ръката му се изстреля нагоре и ме хвана за китката, стискайки я леко.

— Какво знаеш за нея? — попита той без грам нежност в гласа си.

— Нищо — казах, без да се преборвам с хватката му. Взирахме се един в друг, а очите му изгаряха моите, търсейки някаква следа от лъжа. — Коя е била? — попитах, а той пусна китката ми и ръката му падна до тялото му.

Джейс отклони поглед настрани и потърка тила си.

— Тя беше моето момиче — отвърна и аз усетих как вътрешно се разбих от тежестта на думите му. — Тя беше *всичко* за мен.

О, божичко. Дъхът ми замря, когато думата „всичко“ излезе от устата му и ме обгърна. Исках да заплача, но не можех. Не можех да си позволя да реагирам, не можех да му дам причина да ме подозира. Но въпреки това очите ми се напълниха със сълзи. Можех да лъжа с устата си, но в очите ми имаше истински сълзи — за него, за мен, и за всичко, което Дорнан беше провалил.

— Съжалявам — прошепнах и поставих ръце от двете страни на лицето му. Повдигнах се на пръсти и придърпах главата му надолу, докосвайки челото му с треперещите си устни. Когато се отдръпнах, ръцете му имитираха движенията на моите и той ме хвана за брадичката. Бяхме толкова близо, че носовете ни едва се докосваха. Усещах как сърцето ми блъска в гърдите като затворено в стъкленница колибри, чиито крила удряха отчаяно по стъклото. С малкото изключение, че колибрита искаше да се измъкне, а аз не исках да мърдам и сантиметър от мястото, на което се намирах.

Очите на Джейс се спуснаха по устните ми и разбрах какво се канеше да направи. Мозъкът ми крещеше в протест, че можеха да ни видят, че не можех да го целуна и да продължа да го лъжа, че трябва да спра случващото се, но тялото ми имаше съвсем други намерения. Устните ни се срещнаха и малка въздишка се изплъзна дълбоко от гърдите ми, когато езикът му докосна моя.

Шест години бях мечтала за този момент. И сега, когато най-накрая беше реалност, не можех да позволя да се случи.

— Не бива да го правим — казах, докато ме изпиваше с устни. Отдръпнах се от него като поставих ръце върху твърдите му гърди и го бутнах леко. Пусна ме веднага, а очите му бяха пълни със... срам? Разкаяние? Веднага щом погледите ни се срещнаха, разбрах, че моментът си беше отишъл. — Чакай — казах, хващайки го за ръката. Той се отскубна, сбърчи вежди, а цялото му тяло се напрегна като пружина преди отскок.

Издърпа рязко ръката си и се обърна, закръчвайки към тъмнината на нощта.

Не го последвах. Вместо това останах смълчана, а чувството на безпомощност нарастваше в мен и ме обгръщаше цялата.

Защото следващият път, в който се опиташе да ме целуне, нямаше да съм способна да го отблъсна.

СЕДМА ГЛАВА

Изминаха часове, преди Дорнан да ме открие. Беше пиян до безсъзнание и се наложи аз да карам обратно до жилищната сграда с колата на жена му.

Докато го водех към стаята му не видяхме никой и предположих, че смъртната атмосфера, която бе завладяла мястото, идваше в повече на всички. Пуснах ключовете на колата върху нощното шкафче и наблюдавах как Дорнан седна на черния винилов стол в ъгъла на стаята, а лунните лъчи, процеждащи се през прозореца, образуваха ивици от светлина по лицето му. Като белези, помислих си, докато се приближавах към него.

— Можеш да си тръгваш — каза, гледайки в нищото.

Част от мен искаше да направи точно това. Да се върна в колата, да намеря Джейс и да му кажа всичко. Но другата част от мен, отмъстителната кучка — тя искаше да остане и да се наслаждава на всяка болка и тъга, идваща от този страдащ дявол.

— Позволи ми да те разсея малко — прошепнах, поставяйки ръце върху раменете му. Преметнах крак през стола и седнах в скута му. Очите му бяха пълни със сълзи, които заплашваха да потекат всеки момент.

— Затвори очи — казах тихо, оставяйки топли и влажни целувки по врата му. За мое учудване, може би защото беше пиян, се подчини. Подсмихнах се, когато действията му постигнаха така желания от мен ефект. Клепачите му се спуснаха надолу и две сълзи се отделиха от очите му, потичайки надолу към наболата му брада. Наведох се напред и докоснах с устни дясната му буза. Вкусовите ми рецептори се задействаха, задоволени от внезапния вкус на солена вода.

Вкусът на победата.

Той бе отнел баща ми, животът ми, а сега аз отнех първородният му син. Вкусът на болката му ме призоваваше и аз повторих действието си с лявата му буза, като този път прокарах език, за да уловя отчаянието му и да го изпия до последната капка.

Поклатих се върху пениса му, който се беше втвърдил само от това, че го бях възседнала. Черната ми погребална рокля се беше набрала нагоре и единственото, което ни разделяше, бяха тънко парче черна дантела и панталоните на Дорнан. Той отвори очи и можех да видя, че е изненадан от нежния начин, по който го докосвах. От една страна аз също бях изненадана. Но тъгата му, опустошението му... беше по-задоволително дори от това да го вържа и да го накарам да кърви за мен.

Сега кървеше със сълзи, вместо с кръв, но накрая всичко беше еднакво. Щях да отнема всяка негова сълза, всеки негов син и тогава щях да пролея кръвта му.

— Сами... — прошепна той, забивайки пръсти в нежната кожа на бедрата ми. Цялата настръхнах в предпазливост. Никога не ме наричаше Сами.

Само малката или миличка.

— Мамка му, толкова съм твърд, че боли — каза, наблюдавайки ме с пламтящо напрежение в погледа.

Прикрих усмивката си, като затършувах за ципа на панталона му, който се беше опънал до скъсване. Когато го свалих внимателно надолу, твърдият му penis изскочи напред, а капка предеякулационна течност блесна на върха му. Стиснах го силно с едната ръка, а с другата прокарах пръст по главичката. Продължавах да го гледам, докато повдигнах пръст и облизах солената течност.

Мъка. Опустошение. Загуба.

Той ме стисна още по-силно с пръстите си, засилвайки болката, но и удоволствието ми. Сякаш се държеше за мен като удавник за сламка, но бавно се изплъзваше.

Усмихнах се и изражението му се промени на секундата от измъчено и смирено до жадно и властно.

— Играеш си с мен — каза и повдигна бедрата ми насила. Остави едната си ръка на бедрото ми, а с другата дръпна рязко бикините ми настрани и нагласи пениса си пред отвора ми.

Бях наистина възбудена. Щяхме да правим утешителен секс. Няма по-уязвим момент за някой от този, в който стои гол и открит под теб, на ръба на екстаза.

Можех да видя всичко. През фасадата, през контрола, чак до чернилката в душата му. Виждах белезите, които бях оставила върху

малката част от студеното му мъртво сърце, която бе способна да изпитва чувства към собствените му деца. Примитивен, човешки инстинкт, който въпреки ненавистта и долната му извратеност все още живееше в него. Притисна ме надолу към себе си, изпълвайки ме изцяло, и аз не можех да спра стенанието, което излезе през устните ми.

Извиках, когато започна да тласка по-бързо, а ръката му ме стискаше толкова силно, че ноктите му бяха на път да ме разкърват. Не беше останала никаква нежност помежду ни. Чукахме се диво като две разгонени животни, изпълнени с еуфория и отчаяние. С всеки груб тласък той излизаше напълно от мен и се забиваше отново с такава сила, че ми се привиждаха звезди. Усещах копнеж, еднакво приятен и болезнен. Всеки сантиметър разголена кожа беше настръхнала, дъхът на Дорнан по врата ми подпалваше нервните ми окончания, докато жадните му устни търсеха утеха и освобождение.

Изражението му стана открито, разголено и усетих как се стегна като камък вътре в мен.

— Ще... свърша — успя да промърмори, а очите му се притвориха.

Стиснах брадичката му и повдигнах нагоре главата му, така че погледите ни да се срещнат.

— Гледай ме, докато свършваш — прошепнах и това беше достатъчно да го докара до ръба. Той изстена шумно, надигна бедрата си към моите и се изля в мен. Оргазмът му изглеждаше разтърсващ и продължи няколко дълги тласъка.

— Дай ми всичко, скъпи — прошепнах в устата му, докато го наблюдавах, без да отмествам поглед, източвайки и последната капка мъка.

Най-накрая, когато приключи, отпусна главата си върху гърдите ми и пое зърното ми в уста. Когато се опитах да стана, стисна зъбите си, карайки ме да подскоча от внезапната захапка. Отпуснах се отново върху него, като не смеех да помръдна и се оставих той да ме води. Дълго стояхме така, може би към петнадесет минути, пенисът му беше омекнал, но все още беше в мен.

Най-накрая освободи зърното ми, облегна се назад и ме загледа с изморени и отегчени очи.

Очите на Джейс. Мисълта беше ужасяваща, затова я натиках дълбоко в съзнанието си, където криех останалите мрачни тайни. Той проследи извивките на веждите ми с пръсти, прокара ръцете си през пуснатата ми коса и обви гърлото ми с длани. Не стискаше силно, но жестът беше повече от ясен — може и да бях отгоре, но той командваше парада. Изненадах се, когато дрезгавият му глас разцепи тишината.

— Приличаш толкова много на нея — каза той с учудено изражение. — Как е възможно?

Много добре знаех за кой говори, но Сами не трябваше да знае.

— Коя? — попитах невинно.

Стисна хватката си около гърлото ми.

— Мариана — отвърна и вътрешно се засмях. Пет златни звезди за доктор Лий и невероятните му хирургически умения.

— Коя е Мариана? — попитах, напрягайки се, когато ръката му продължи да стиска гърлото ми, а другата се премести и ме дръпна силно за косата. Настроението му определено се беше променило. Маската се беше върнала на лицето му и нямаше и следа от уязвимост в изражението му. Отново бе станал непредсказуемата змия, която бе готова да те нападне всеки момент.

Раздвижих бедрата си, когато усетих, че започва да набъбва в мен. Как така беше твърд отново? Буквално беше като машина. Виждах как се двоумеше дали да ме спре или да ме остави да продължа. Заклатих се по-бързо, като го поемах дълбоко навътре и ахнах, когато започна да ме души, спирайки притока ми на въздух. Лицето му се изкриви в омраза и отчаяние.

— Мариана ми беше метреса. Любовница. Прекара тук с мен десет години, докато не разбрах, че ме порти на ченгетата.

Очите ми се насълзиха, когато ме стисна още по-силно и ме разтърси за ефект. Започнах да виждам бели петна и ушите ми бучаха от липсата на кислород.

— Знаеш ли какво направих с нея? — попита. Поклатих глава безмълвно, замръзнала на място, а той повдигна бедра и се изтласка дълбоко в мен, докато притискаше трахеята ми. — Отрязах ѝ езика за приказките, които беше разказвала за мен — прошепна, а тласъците му станаха по-силни и бързи. — Отрязах ѝ устните, защото беше говорила за клуба — продължи, като ухапа и засмука втвърденото ми зърно. —

Отрязях ѝ главата, защото ме беше предала и я изпратих с експресна доставка на майка ѝ — завърши най-накрая и освободи хватката си. Започнах да се давя незабавно и поставих ръце върху премазаното си гърло, докато с хриптене пълнех дробовете си с миризмата на мускус.

— Ооо, не, не — смъмри ме, като хвана китките ми и ги притисна от двете ми страни, продължавайки да тласка в мен. Усмихна се мрачно, любувайки се на врата ми. — Искам да виждам отпечатъците си върху теб.

Бях замаяна и продължавах да хриптя, мъчейки се да си поема нормална глътка въздух.

— Увий краката си около мен — нареди той и аз се подчиних, стискайки кръста му с бедрата си, докато се изправяше. Направи три бързи крачки и ме блъсна в стената, пронизвайки ме с пениса си, а при удара на главата ми в бетона ми се привидяха звезди.

— Виж — каза, натискайки брадичката ми настрани, за да погледна в огледалото. Видях се зачервена, напълно безразлична, с два големи отпечатъка от ръце върху врата ми. Той се усмихна и прокара нокти по отпечатъците, карайки тялото ми да потръпне неволно.

— Ти няма да ме предадеш, нали, Сами? — попита, забивайки се по-навътре с всеки опустошителен тласък, а очите му горяха от жажда и спомена за отминалите грехове.

— Никога — излъгах.

ОСМА ГЛАВА

След като Дорнан най-накрая беше задоволен, влязох в банята да си взема душ. Всичкият сапун на света нямаше да е достатъчен, за да отмие допира на кожата му от моята, но въпреки това се сапунисах обилно, а водата — толкова гореща, колкото можех да понеса, без да се изгоря — успокояваше кожата ми с приятния си бодеж.

Когато приключих, се върнах в спалнята и заварих Дорнан да се облича. Седнах на ръба на леглото — гола, като изключим хавлията, с която се бях увила — и го загледах.

Когато издърпа дънките по краката си и закопча колана, погледа му се спусна по мен.

— Мамка му — каза, сякаш току-що го бе осенила някаква мисъл. — Помпам те със сперма цяла седмица, малката. Да не ми забременееш?

Усмихнах се и се изпънах назад върху лакти, оставайки хавлията да се плъзне леко по тялото ми.

— Погрижила съм се — казах с усмивка.

— Добре тогава — отвърна. — Но като се замисля, мамицата му, изглеждаш толкова добре, че май ще се наложи да ти издуя корема, за да те задържа тук. — Мисълта да нося друго дете, свързано с това семейство, ме изпълни със смразяващ ужас, който се пропи чак в костите ми.

— Няма нужда да го правиш — казах, кикотейки се. — Винаги ще бъда твоето момиче.

Явно сериозно обмисляше идеята да ме забремени.

— Имаш нужда да качиш някой друг килограм — заяви, галейки бедрата ми под хавлията. Издърпа я, оставяйки ме гола на нощния влажен въздух и прокара пръст по срамните ми устни, покривайки интимните ми части с длан. Извих се леко под допира му.

— Циците — казах, като хванах другата му ръка и я поставих върху гърдата си. — Бебето ще ги съсипе.

Той измъкна ръката си между бедрата ми и стисна гърдите ми с двете си длани.

— Мога просто да ти купя нови — отвърна той.

— Дорнан! — извиках рязко, прекъсвайки налудничавите му мисли. Не можеше наистина да мисли да ме забременява само няколко седмици след като се запознахме.

— Сами — каза със същия тон, като стисна челюстта си гневно и ме сграбчи за лакътя. Преди да успея да реагирам, той ме обърна по корем и постави коляното си на гърба ми, притискайки ме на място.

— Какво? — попитах, след което чух звук от удар и усетих остро парене по ухото си.

— Млъквай — нареди той и легна отгоре ми, смазвайки ме с тежестта си. — Слушай ме внимателно. Засега ще продължиш да си взимаш хапченцата, но в момента, в който кажа, че съм готов за още един син, ми ги даваш и ще си направим бебе. аз решавам какво ще се случва. Ясен ли съм?

Кимнах безмълвно, притисната и безпомощна. Щях да го убия, преди отново да му позволя да ми причини подобно нещо. Предпочитах да умра.

Изглежда остана доволен от примирието ми, защото ме пусна и аз се изправих, увивайки чаршафите около тялото си. Преди да успея да го осмисля, следващият ми въпрос се изплъзна от устата ми.

— Ами ако е момиче? — попитах. „О, боже мой. Откъде ми хрумна подобно нещо?“

Ухили се с такава сияйна и широка усмивка, че лицето му за малко да се напука.

— Винаги съм искал да имам момиченце — отвърна. — Моя собствена дъщеричка.

Преглътнах с усилие и се усмигнах, защото в противен случай щях да се разкреця.

Навлече през глава една тениска и надяна коженото си яке.

— Отивам да видя жена си — каза пренебрежително. — Горката, обичаше Чад като свой собствен син. Съсипана е.

По-скоро е повече от доволна, помислих си.

— Ще ми липсваш — отвърнах, защото това беше ролята ми и това се очакваше от мен.

— Ще кажа на Джейс да те наглежда — каза той.

— Няма нужда да го правиш — отвърнах равнодушно. — Добре съм. Ще си стоя тук и ще те чакам.

Наклони главата си настрани и ме загледа със студена пресметливост. Мъката го беше оставила открит, безкомпромисен и още по-прецакан, отколкото беше. Трябваше да започна да внимавам как му отговарям, защото беше като вулкан, готов да изригне всеки момент.

— Лягай — нареди и се отправи към захвърлените си дрехи. Наблюдавах го как измъкна вратовръзката, която беше носил само преди няколко часа на погребението на сина си. Усмивката ми изчезна, когато ми стана ясно какво смята да направи.

Закрачи към мен с грацията на тигър, преследващ плячката си, и изведнъж се почувствах наистина изплашена. Страхувах се, че внезапното осенение за приликата ми с Мариана — красивата кучка, която го беше прецакала — беше запалило някаква стара неприязън в него, някакво желание за мъст. И въпреки че и за секунда не оправдавах кръвното му отмъщение към жената, разбирах изгарящия копнеж за разплата, който кипеше във вените му.

— Не виждам да си легнала — каза и ме удари право в лицето. Не беше много силно и слава на бога венчалната му халка беше на другата ръка, което ме спаси от разрез на бузата. И все пак си болеше дяволски и докато притисках страната си с ръка, Дорнан ме грабна за глезените и ме завлече надолу, така че да легна по гръб. Възседна ме и когато разперих дланите си отбранително, той ги хвана и уви вратовръзката плътно около китките ми.

— Какво правиш? — попитах с ясна тревога в гласа, докато се опитвах да надмогна тежестта му.

Не ми обърна внимание, а пристегна копринения плат и го завърза за металната рамка на леглото. С едно последно, рязко дръпване се оказах сполучливо закована на едно място.

Веднага се опитах да се измъкна, но с движенията си успях единствено да опъна още повече плата около китките си, спирайки притока на кръв.

По дяволите, колко съм тъпа. Бях тренирала за подобни ситуации! Знаех до болка всяко едно движение за самозащита, на което ме беше научил Елиът, а се оставих да ме завържат, без дори да се отбранявам.

Такава съм глупачка...

Забелязах проблясък като от метал и в следващия миг видях Дорнан да държи сгъваем нож в ръката си. Мамка му.

Държах си устата затворена, а лицето безизразно, защото, ако имаше нещо, което бях научила, то бе, че думите и изразенията щяха да подпишат смъртната ми присъда по-бързо, отколкото мълчанието.

Наблюдавах го, задъхвайки се леко, когато започна да се приближава.

— Права си — каза шибанякът. — Няма да карам Джейс да те наглежда. Просто ще те оставя тук, докато се върна след няколко дни.

Не реагирах. Вътрешностите ми горяха от гняв. Как смееше да ме завързва като животно. В този момент реших, че щеше да го сполети същото, когато дойдеше реда му да умре.

— Запомни, Сами, че ще е най-добре, ако започнеш да се съгласяваш с всичко, което кажа. Разбра ли?

Кимнах, докато раменете ми се опъваха болезнено назад.

— Сега си моя — продължи той, плъзвайки се върху леглото. Грабна глезените ми, разкрачи ме и шестте години, изпълнени с кошмари, се стовариха в съзнанието ми като товарен влак.

„Играй си ролята, повтарях си. Подчинявай му се. Накарай го да повярва в лъжите.“

— Сега съм твоя — прошепнах неподвижно, когато видях острието да проблясва на светлината.

„Какво, по дяволите, щеше да прави с това?“

Въпросът явно беше изписан на лицето ми, защото той се усмихна и допря студеният метал до вътрешната страна на бедрото ми.

— Като се замисля — каза, прокарайки острието по клитора ми, карайки ме да потръпна, — щом не искаш да изпълняваш каквото ти е наредено, най-добре ще е да вкарам това в теб.

Очите ми се насълзиха. Бях ужасена. Единственото, за което можех да мисля, бе, че щом му харесваше толкова много да ме чука, определено нямаше да го направи с ножа. Изглежда отгатна какво се въртеше в главата ми.

— Има и други момичета с тесни путки като твоята — каза, докато върхът на острието едва докосваше чувствителната пъпка, толкова, колкото да ме накара да треперя в мъртвешко очакване.

— Какво искаш? — попитах задъхано, а в ъгълчетата на очите ми се заформиха сълзи. — Да моля ли? Ще го направя. Моля те, развържи ме. Моля те, махни ножа.

Той ми се усмихна.

— Не искам да ме молиш. Моленето означава, че има вероятност да те послушам. А ти си моя и аз решавам какво ще се случва с теб. — Отдалечи ножа към вътрешността на бедрата ми и аз си отдъхнах на минутата. Наблюдавах как главата му изчезва между краката ми, но тъй като не можех да видя нищо, изведнъж се ужасих отново. Усетих топлия му дъх по клитора и простенах, опитвайки се безуспешно да се освободя от коприната, с която бяха завързани ръцете ми. Заплашваше ме с ножа, но не мислех, че наистина ще ме нарани за нещо толкова дребнаво като опълчването ми в разговора ни.

Извих гръб, когато езикът му докосна клитора ми, отначало с повърхностни, а след това с бързи и съсредоточени движения. Не ме докосваше другаде с език, а се фокусираше изцяло върху клитора, карайки ме да се гърча под устата му. Сподавих риданието си, когато спря и се повдигна достатъчно, за да ме погледне в очите.

— Харесва ли ти? — попита с пълни от болка и омраза очи.

Кимнах.

— Да — прошепнах.

„Не плачи. Не плачи. Не плачи.“

Той се засмя и започна отново да ме лиже и смуче между краката. Бедрата ми започнаха да се притискат неволно към лицето му, докато приближавах към разтърсващата кулминация, която езикът му обещаваще.

Беше толкова хубаво и в същото време, докато Дорнан беше положил длан върху бедрото ми, а тъпата страна на ножа се притискаше в плътта ми, знаех, че не беше приключил да ми се присмива с обещанията си за болка. Преглътнах срама си, отвратена, че можех да се възбудя от този мъж, особено когато ме беше завързал и опрял нож в кожата ми. Беше нередно и извратено, откъдето и да го погледнеш, и не можех да не мисля за това как се отразяваше живеенето ми с него на и без това обърканата ми психика.

Как някой толкова жесток, толкова ужасяващо лишен от доброта, можеше да ме накара да чувствам такава физическа наслада?

Подсъзнателно знаех, че изпитвам страх, но тялото ми го възприемаше за вълнение.

Предполагам, че в крайна сметка силното сърцебиене беше едно и също и в двете ситуации.

Краката ми започнаха да треперят, въпреки че всячески се опитвах да предотвратя приближаващия оргазъм.

„Не свършвай, не свършвай...“

— Искам да те видя да свършваш, скъпа — каза Дорнан, засмуквайки чувствителния клитор, докато вътрешността ми започна да пулсира и аз изкрещях.

Свършвах и чувството беше божествено. И тогава — болка. Ярка, смазваща болка.

Изкрещях по-силно, отколкото някога бях крещяла, а кракът ми гореше, докато Дорнан забиваше сгъваемия нож чак до дръжката. Погледна ме със същия мрак, който продължаваше да танцува в очите му. Изглеждаше наистина възбуден, поглеждайки ме със същия мрачен поглед.

— Спри да крещиш — нареди той, но не можех да спра. Болката беше поразяваща и ме разкъсваше на хиляди кървави парчета.

Усетих как се размърда и изчезна от погледа ми, след което се завърна с бикините ми, които беше свил на топка.

Опитах да затворя уста и да прекъсна виковете си, но той ме изпревари. Изведнъж писъците ми секнаха. Не се чуваше и звук, тъй като устата ми бе натъпкана с черна дантела, която сполучливо ме заглушаваше.

Няма нищо по-лошо от това да изпитваш болка и да не можеш да викаш или крещиш. Писъкът и самата вибрация в гърдите от звука поне беше някакво разсейване. Тишината единствено увеличаваше агонията ми.

— Ако вече не закъснявах твърде много, щях да остана и да те разпоря от чукане — каза и аз не се усъмних в думите му и за секунда. — Ще се видим след няколко дена — продължи ледено и погледна надолу към забития в крака ми нож. — Ако успееш да се освободиш, почисти всичката тая шибана кръв.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Болеше адски много и можех да усетя всеки удар на сърцето си, докато кръвта от раната се стичаше върху леглото. Лежах неподвижно няколко минути, а всичките ми мисли се въртяха около изгарящата болка, която разкъсваше крака ми.

Оттам минаваше една от главните артерии — дали я беше прерязал? Щеше ли кръвта ми да изтече върху твърдите чаршафи и да умра сама и завързана?

Опитах да се измъкна, но беше безсмислено. Беше ме завързал здраво. Стиснах изтръпналите си ръце в юмруци, за да подсиля притока на кръв.

Колко дълго щях да остана така? Ами ако някой ме откриеше гола и кървяща? О, мамка му. Ами ако този някой беше Джейс? Беше твърде ужасно, за да го обмислям даже, тъй като имаше и друга алтернатива — ами ако не ме откриеше? Ако някой друг от братята го направеше? Веднъж вече се беше случвало, но тогава поне можех да се боря. Сега, докато лежах тук гола, безмълвна и напълно уязвима, не можех да си позволя да мисля за миналото.

Оглеждах се, опитвайки се да не обръщам внимание на ужасяващата болка в крака, когато изведнъж се досетих какво ще е решението на проблема.

Ножът.

Поех си дълбоко въздух през носа, стиснах зъби и използвайки коремните си мускули се опитах да свия крака близо до лицето ми. Слава богу, че не беше завързал и глезените ми, защото тогава наистина щях да съм без никакви възможности. Болката в крака ми се засили, тъй като го бях разместила, и ахнах беззвучно, когато видях как кръвта се стича от прободната рана, а единственото, което се виждаше от ножа, беше дръжката. Сега, когато кракът ми беше повдигнат, кръвта започна да се стича надолу по бедрото направо върху голия ми корем, карайки ме да потръпвам.

„Хайде. Ръцете са ти завързани, а в бедрото имаш нож. Лесно е.“

Не беше лесно дори за някой, който е бил гимнастик още от ученическите си години. Може и да бях подвижна, но извиването и усукването на тялото си имаше граници, особено когато си прободен и здраво завързан. Продължавах да опитвам най-различни начини, по които да изтласкам крак към лицето и ръцете си, с надеждата, че ще успея да хвана дръжката на ножа и да го издърпам. Изморих се бързо и тъй като взех да се замайвам и да ми се гади, се наложи да правя кратки почивки между опитите.

Накрая осъзнах, че може би се налага да променя начина, по който бях легнала, така че да съм успоредно на рамката, вместо по средата на леглото. Изместих тялото си бавно и непохватно, мръщейки се на голямото тъмночервено петно кръв, което бях оставила под себе си.

„Шибанякът май ще купува нов матрак“, помислих си.

Успях да извъртя ръце достатъчно, за да застана в седнало положение и веднага извадих бикините от устата си. Разтворих устни мъчително и поех дълбока глътка въздух. Шибан задник. Не мога да повярвам, че ме прониза с нож, докато ме лижеше. Искаше ми се да го открия и да му тегля шест куршума между бездушните очи и седми в сърцето за по-сигурно.

Раздвижих пръсти, за да възвърна чувствителността им, и се обърнах рязко, за да мога да хвана дръжката, която стърчеше от крака ми. Намръщих се, като се замислих за изваждането.

Щеше да шурне още повече кръв, щом го направех.

Стиснах зъби, преброих до три и издърпах ножа с всичка сила. Излезе с ужасния звук от разрязване на плът, който накара стомаха ми да се преобърне, а болката в бедрото да се засили десетократно.

Кръвта бликна от раната, а аз извъртях ножа в непохватните си пръсти и започнах да режа тънката, но изключително здрава коприна, която беше намотана около китките ми.

Стори ми се, че мина цяла вечност, преди да разрежа плата и ръцете ми да паднат немошно в скута. Моментално навих един от ъглите на чаршафа около ръката и го притиснах към раната, опитвайки се да спра кръвенето.

Разбира се, за мой късмет, точно в този момент Джейс реши да почука на вратата.

— Махай се — извиках, като едва си поемах въздух.

— Добре ли си? — попита Джейс. — Чух писък, който не звучеше радостен. Оооооо!

Докато говореше, отвори вратата, надникна с глава и когато очите му попаднаха върху мен, или по-точно върху кръвта, стичаща се по чаршафа, той се сепна и се втурна в стаята.

— Какво, по дяволите...? — каза. Придърпах завивките върху голото си тяло, внезапно засрамена от начина, по който изглеждах. — Тук е като сцена от „Червената сватба“^[1] — ахна Джейс. — Какво, по дяволите, се е случило? Добре ли си?

— Да — казах мрачно, хвърляйки ножа върху леглото до мен.

Не бях добре. Кракът ме спукваше от болка, а и не исках да виждам Джейс.

Той продължаваше да ме зяпа с отворена уста.

— Би ли ми подал роклята? — попитах изтощено, посочвайки черната материя, която лежеше на пода до краката му.

— Разбира се. — Повдигна я с два пръста и предпазливо ми я подаде. Цялата щеше да се нацапа с кръв, но не ми пукаше. Единственото, което исках, е да съм прикрита поне отчасти. Джейс се обърна и аз нахлузих роклята през глава, оставяйки я да падне на дипли върху бедрата, но без да докосва раната. Не че имаше значение. Цялата бях покрита със светлочервеникава кръв, която ставаше все по-студена и лепкава с всяка изминала минута.

Джейс се приближи внимателно към мен, изучавайки безизразното ми лице.

— Какво се случи? — попита тихо.

Преглътнах с усилие.

— Изглежда напомних на баща ти за някой, който е познавал. Някой, когото е обезглавил.

Очите на Джейс се разшириха и от устата му се отрони давец се звук. Проклех се мислено, след като си спомних колко близки бяха с Мариана. Как му е била като майка, след като са убили неговата собствена.

— Значи те прободете и те заряза? — попита Джейс, без да изглежда учуден.

Кимнах, кикотейки се неуместно.

— Първо ме завърза. — В потъмнелите му очи проблесна тревога.

— Трябваше да избягаш, когато имаше възможност — каза той.

Не отговорих. Нямах намерение да бягам. Не и сега, след като бях вкусила сълзите и мъката на Дорнан и след като бях гледала как Чад поема последната си глътка въздух. Нямах да си тръгна, преди да съм приключила с всичко.

Повдигнах чаршафа от бедрото си и видях, че кървенето е намаляло. Джейс се взря в обезобразения ми крак с тъжно смайване.

— Ще взема аптечката — каза и се огледа наоколо. — Хайде да се махаме оттук.

Погледнах към крака си, чудейки се дали ще мога да стъпвам на него, и реших да се изправа и да проверя.

— Мамка му — промърморих под нос, когато коляното ми подаде, а в крайчетата на очите ми се заформиха сълзи.

— Ето — каза Джейс и с едно плавно движение ме повдигна в ръцете си, сякаш щеше да ме пренесе през прага като булка.

— Сега наистина е като „Червената сватба“ — казах провлачено, а главата ми се килна напред и се удари в гърдите му.

Джейс просто поклати глава, а ъгълчето на устата му се повдигна в лека усмивка.

— Сякаш си чела „Игра на тронове“ — каза, като ме пренесе през отворената врата и тръгна надолу по пустия коридор.

— Гледала съм сериала — отвърнах, скривайки лицето си в гърдите му. — Това брои ли се?

Влезе през друг вход, може би десет врати по-надолу от стаята на Дорнан, и ме постави на леглото.

— Това твоята стая ли е? — попитах, оглеждайки се наоколо. Залитнах назад върху леглото, замаяна и отпаднала, сякаш бях пияна. Очите ми се притвориха за момент и Джейс ме разтнесе грубо.

— Ей, Саманта? — Гласът му този път беше напълно сериозен.

Въпреки че се изискваха огромни усилия, успях да повдигна единия си клепац.

— Уморена съм — отвърнах и затворих отново око.

— Ще те заведа в болницата — каза той и когато го изрече, аз се изправих и се ококорих на секундата.

— Не. Никаква болница. Просто използвай аптечката.

Той поклати глава.

— Мамка му, Саманта, кървиш като за световно! Една лепенка няма да помогне.

Той ме повдигна нагоре и аз поставих ръка върху рамото му.

— Без болници — казах непреклонно. — Само няколко шева с иглата. — Замислих се за момент и продължих: — И бутилка Джак.

— Няма ли да е по-добре, ако промием раната с дезинфекциращите кърпички? — попита колебливо.

— Бутилката е за мен — казах през стиснати зъби.

Той изчезна и след няколко минути се завърна с малка пластмасова кутия, на която имаше червен кръст, нова, неотваряна бутилка бърбън, бутилка кола и малък комплект за шиене.

Загледах се в колата, когато избута роклята нагоре по бедрото ми, премахвайки напоеният с кръв чаршаф, който бях използвала, за да спра кръвта. Отвори аптечката, извади пакет със стерилизирани кърпички и го разкъса със зъбите си. Това вероятно не беше много стерилно, но не се оплаках.

— Коя е Мариана? — провлачих, усещайки главата си сякаш е пълна с памук, а крака си — пулсиращ от остра и незатихваща болка.

— Предполагам, че ми беше нещо като мащеха. Така и не се омъжи за баща ми, но бяха заедно дълго време.

— Господи! — проклев, когато прокара кърпичката, напоена с алкохол, по крака ми. Грабнах бутилката с бърбън, която беше хвърлил до мен, отвих капачката и отпих голяма глътка, която незабавно изгори гърлото ми и успокои опънатите ми нерви.

— Съжалявам — промърмори Джейс, приключвайки с почистването. Отдръпна се и започна да оглежда раната. — Наистина се нуждае от шевове. — Натисна я внимателно с пръст. — Колко навътре беше забил ножа?

Исках да се засмея, но се сдържах.

— До дръжката — отвърнах, прокарайки буцата в гърлото си с бърбън.

— Нуждаеш се от лекар — настоя той.

Стиснах зъби и му подадох бутилката, след което сграбчих комплекта за шиене от мястото до мен и отворих ципа. Извадих малка игла и черен конец и се опитах да го вдяна непохватно.

— Чакай, дай на мен — каза, като взе иглата и конца от ръцете ми и извади от джоба си запалка. Легнах по гръб върху леглото, докато

той се занимаваше с принадлежностите.

— Готова ли си? — попита.

Изправих се отново, а стаята се завъртя около мен.

— Не особено.

— Ще броя до три — каза, като с едната си ръка притискаше двете страни на прореза, а с другата държеше иглата.

— Едно, две...

На „две“ проби кожата ми с иглата. Болката премина през цялото ми тяло, а всеки нерв пламна с жарка, изпепеляваща болка.

— Имаше ли изобщо „три“? — промърморих през стиснати зъби.

Не ми отговори, а изруга, показвайки ми иглата.

— Конецът се къса — каза той.

Извъртях очи.

— Корда — завалях. — Кордата ще свърши работа.

— Ей сега се връщам — каза Джейс, излезе от стаята и затвори вратата след себе си. Не се забави много, може би не повече от пет минути, а когато се върна, беше задъхан.

— Отиде да побягаш ли? — попитах саркастично.

Той повдигна едната си ръка, в която имаше чисто нова макара с рибарска корда, и другата, в която държеше малко пакетче с мръснобял прах.

Заинтригувана, моментално погледнах към пакетчето.

— Хероин? — попитах.

Той кимна и ми подаде пакетчето.

— Чист е — каза той. — Ще ти трябва не повече от малка щипка.

Взех малко от праха в торбичката и го поставих върху сгъвката между палеца и показалеца си. Повдигнах ръка до носа си и запушвайки едната ноздра, вдишах с нежелание. Почти веднага ме обзе чувство на блажен покой и раменете ми се отпуснаха, когато преглътнах горчивия слой хероин, който беше полепнал по гърлото ми.

— Добре ли си? — попита Джейс.

Кимнах.

— Да, давай.

Прободе плътта ми с иглата и въпреки че болката не беше изчезнала, сега поне беше по-поносима.

— Не знам как да го направя на възел — каза, а аз махнах пренебрежително с ръка.

— Няма значение.

— Ще остане белег — продължи той.

„Какво толкова — още един белег.“

— Няма значение.

Той се засмя.

— Нищо няма значение, когато си надрусан.

— Не съм надрусана — възразих, вглеждайки се в странните форми по стените, отразяващи се от вентилатора на тавана.

— Добре — отвърна той и се изправи, за да огледа ръкоделието си. Проточих врат, опитвайки се да погледна бойната си рана, без да се надигам.

— Добре ли се чувстваш? — попита Джейс.

Присвих рамене мързеливо, носеща се върху пухкав облак от маршмелоу.

— Дотолкова, доколкото мога, имайки предвид, че бях прободена с нож. — Една мисъл се прокрадна в замъгленото ми съзнание и аз се намръщих. — Всъщност, откъде знаеш как да шиеш рани? — Лицето му изскочи директно срещу моето, а повдигнатото ъгълче на устата му намекваше, че въпроса ми го беше развеселил.

— Ще ти кажа някой друг път — отвърна. — Хайде, да се махаме се оттук. Ще те заведа на моето място.

Изправих се и огледах стаята, в която нямаше никакви отличителни предмети, които да подсказат, че е обитавана от някой.

— Това не е ли твоето място?

— Саманта — каза той, като едва сдържаше усмивката си, — наистина ли мислиш, че живея в жилищна сграда за мотористи?

[1] Red Wedding (англ.). — Глава от книгата „Игра на тронове“ — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Препускахме по магистралата, когато се досетих, че вече бях минавала по този път.

— Къде отиваме? — попитах. Беше горещо и въздуха, който духаше в колата, беше задушен. Двамата с Джейс седяхме на задната седалка, а Мариана и татко бяха отпред.

— Ще видиш — каза загрижено Мариана с едва доловим колумбийски акцент.

Погледнах към Джейс, който прехвърляше погледа си от Мариана към баща ми, след което го спря върху мен, а на лицето му се изписана тревога. Поставих ръка с дланта нагоре върху горещата кожена седалка между нас и размърдах пръсти. Джейс се усмихна, сбръчквайки ъгълчетата на тъмните си очи, хвана ръката ми и я стисна. Когато стигнахме до къщата на Мариана, баща ми спря колата, паркирайки отзад, за да не ни види никой и стомахът ми се преобърна. Тъй като бях израснала в такава среда, знаех, че щом баща ми започнеше да се крие и да действа потайно, нещата бяха на път да се влошат и то със светкавична скорост. Когато влязохме в апартамента на Мариана, същия, в който живееше и Джейс, ни беше наредено да седнем на дивана срещу татко и Мариана.

— Тате — казах с пресипнал глас, — какво има?

Той въздъхна, взря се многозначително в преплетените ни ръце, стиснати окуражително помежду ни, и очите му добиха измъчен и състарен вид.

За сметка на това Мариана не въздъхна, а се усмихна, карайки красивото си лице да светне от чувства, отдавна забранени за любовницата на вицепрезидента на Джипси Брадърс. Защото, въпреки че името навеждаше на мисълта, че са безделници и скитници, същото не можеше да се твърди за семействата, децата и любовниците им. Всички те бяха заплетени в мрежи от лъжи и кръвопролития, от които им беше забранено да се откъснат, тъй като зоркото око на клуба ги наблюдаваше неотлъчно.

— Заминаваме — каза тя, а в погледа ѝ затанцува надежда. Да се уповава на същата тази надежда, която носеше в себе си, беше изключително опасно и опустошително.

Кимнах и погледнах към Джейс, който изглеждаше така, сякаш щеше да превърти.

— Ще дойдеш с нас, *hijo*^[1] — каза нежно Мариана, протягайки ръка, за да погали бузата му. — Няма от какво да се страхуваш. Винаги ще се грижа за теб като за свой собствен син.

Продължавах да гледам баща си, притеснена от една-единствена мисъл, която намирах за недостатък в плана им.

— Мама ще идва ли? — попитах, забелязвайки най-накрая начина, по който Мариана и татко бяха седнали един до друг, как коленете им се докосваха, начина, по който го докосваше по рамото, как се взираше в очите му, и как той отвърщаше на погледа ѝ. Гърлото ми се сви, като забелязах това, което се бяха опитвали да скрият толкова дълго.

— Не — отвърна татко с натезжал глас и буквално можех да вкуся вината, която струеше от думите му. Не отместих поглед, тъй като някакво силно чувство премина между нас. Искях да знае, че разбирах защо щеше да остави на вълците съпругата и майката на детето си.

Защото тя бе една от тях.

— Добре — казах твърдо. — И без това само щеше да ви изпорти.

При думите ми татко наведе глава, дали от облекчение или мъка, никога нямаше да разбера.

— Ти си добро момиче, Джулиет — каза той, а думите му се забиваха като стрели в гърдите ми.

Няколко седмици по-късно всички бяхме или мъртви, или се молахме да сме.

Преди да се усетя, бяхме стигнали до жилището на Джейс. Не се беше преместил, дори след като бяха убили Мариана в него. Бях изпаднала в шок, мислейки си за всичките пъти, в които ръката ми беше посягала към слушалката, за да му се обадя и да му кажа, че бях в безопасност, и че бях обичана от някой, въпреки че този някой не

можеше да е той. Чудех се какво го беше принудило да остане тук и осъзнах, че откакто майка му беше починала, това трябва да е било единственото място, на което се е чувствал като у дома.

Помогна ми да вляза, подминавайки дивана от спомените ми, а мъката в мен заплашваше да ме разкъса и да разкрие всичките ми тайни. Джейс ме постави на леглото си, завивайки ме с одеялата, и аз преглътнах сълзите и остатъците от смръкнатия хероин, които бяха полепнали по гърлото ми.

— Заспивай — каза той нежно и в същото време настоятелно.

Отворих уста да възразя, но вече беше излязъл от стаята.

Часове по-късно се събудих внезапно. Къде се намирах, по дяволите? Усетих мириса на кафе и бекон и коремът ми запротестира, сякаш за да ми напомни, че не беше получавал храна от доста време.

Вкусът в устата ми беше ужасен — горчив и застоял, и аз закопнях за кафето като наркоман, който се нуждаеше от дозата си. Отметнах завивките и внимателно се изправих, изпробвайки дали раненият крак щеше да издържи тежестта ми. Болеше, но по-малко от преди и ако прехвърлях по-голямата част от теглото си върху здравия крак и се придържах за стените, можех да докуцукам до кухнята.

Джейс беше зает да чупи яйца в тигана и да обръща цвърчащите парченца бекон. Стомахът ми се сви отново. Бях умряла от глад. Стоварих се върху един от столовете на кухненския плот, намествайки крака си в най-безболезненото положение. Видях две чаши с кафе пред мен и хванах дръжката на тази, която беше по-близо, придърпвайки я през плота. Кафето беше горещо и горчиво, от силен колумбийски бленд, точно както Мариана обичаше да го приготвя, и се зачудих още какво друго Джейс продължаваше да прави като нея.

Питах се дали и той мислеше, че приличах на нея? Дали се бе опитвал да ме оприличи на някой, или още от самото начало ме беше взел за нейна по-висока и по-бледа двойничка?

— Как е кракът ти? — попита Джейс, докато мажеше две препечени филийки с масло.

Кимнах.

— Благодаря, добре.

— Той се захили и аз изчаках да ми обясни какво намираще за смешно.

— Няма да ми благодариш, като видиш касапницата, която представляват шевовете ти — каза, плъзгайки по едно пържено яйце върху филийките. Свих рамене и отпих от кафето.

— Няма значение. — Той ме изгледа внимателно, докато слагаше бекона в чиниите, и ми подаде едната.

— В сферата, в която работиш, може да ти попречи да си намериш работа — каза, опитвайки се да звучи небрежно, но зад думите му се криеше въпрос. — Имам предвид след като си заминеш.

Едва не се задавих с парче бекон, което бях задигнала от чинията си, докато устата ми се пълнеше с превъзходния вкус на мазнина и осолено месо.

— Нека хапнем на балкона — каза, като взе чинията от ръцете ми и се отправи към стъклените прозорци, които разкриваха гледка към залива Санта Моника.

Плъзна една от вратите с крак и излезе на терасата, която беше достатъчно голяма, за да побира една кръгла маса, два стола и няколко саксии с цветя.

Грабнах двете чаши с кафе и го последвах, а кракът ми пулсираше от болка. Джейс притича да вземе чашите от ръцете ми, поставяйки ги до храната и се върна отново, за да ми помогне да стигна до масата. С негова помощ се настаних на стола и вдишах хладния океански въздух, който се носеше под нас.

Джейс се хранеше бързо и още преди да съм вдигнала вилица, беше излапал всичко от чинията си и отпиваше кафе, гледайки проницателно към тюркоазносинята вода пред нас.

— Харесваш хубавите гледки — казах, преди да помисля или да се спра. — Покривът, този балкон — изглежда винаги търсиш нещо различно.

Малка усмивка повдигна крайчетата на широката му, чувствена уста и той извърна очи от водата, за да ме погледне.

— Харесва ми да гледам красиви неща — отвърна, а погледа му се застоя върху мен, карайки ме да се изчервя и да погледна встрани. — Помага ми да забравя за грозотията в живота ми.

— Толкова ли е грозен живота ти? — попитах и повече от всичко ми се искаше да каже „не“. Искях да каже, че е щастлив. Но по лицето

и думите му можех да разбера, че не е. Реши да не ми отговори, а вместо това посочи към апартамента зад нас.

— Това място принадлежеше на последната жена, по която се бе вмениачил Дорнан — каза, а очите му помръкнаха.

Не отроних и дума. Просто стоях и го чаках да си събере мислите. Постави чашата с кафе върху масата и разсеяно започна да плъзга палеца си по ръба ѝ.

— Мъртва е — довърши с пресипнал и окончателен глас.

— Какво се случи? — попитах, изпълнена с ужас от факта, че щях да чуя и неговата версия.

— Беше му вярна, на него и на клуба, в продължение на десет години. След което се опита да си тръгне. — Гласът на Джейс се пречупи. — И той я уби.

Преглътнах огромната буца, заседнала в гърлото ми, като не позволявах на съзнанието ми да мисли за живота, който щяхме да имаме, ако бяха успели с бягството си. Ако се бяхме измъкнали. Щеше да бъде превъзходно.

— Беше от Колумбия — продължи Джейс. — Беше живяла тук години, преди да се появя аз, и въпреки това все още имаше силен акцент. В началото едва разбирах какво ми говореше. — Засмя се беззвучно, но разказа му не беше от веселите. За момент се зачудих дали е била жива, когато Дорнан ѝ е отрязал главата. Бих заложила парите си на „да“.

Внезапно, докато наблюдавах как устните му се движат, се сетих, че не бяхме говорили за случилото се на помена онази нощ. За моментната целувка, изпълнена с толкова много чувства, че сърцето ми прескачаше само като си помислех. Искях да го притисна да поговорим по въпроса, но се страхувах, че ще избяга отново, затова не предприех нищо.

— Баща ти знае ли, че съм тук?

Джейс стисна зъби, а изражението му стана гневно.

— Не знам. Не съм разговарял с него.

Кимнах.

— Трябва да му се обадя. Ще се ядоса, ако се върне и види, че ме няма.

Джейс ме изгледа невярващо, а веждите му се повдигнаха доколкото бе възможно.

— Трябваше да изчистя кръвта — допълних, опитвайки се някак си да дам обяснение. Ченето му увисна, когато ме чу да говоря.

— Ти ебаваш ли се? — попита, а ръцете му се свиха отново в юмруци.

„Мамка му.“

— Моля те, не се дръж така — казах. — Не разбираш.

„Не разбираш. Не разбираш. Да му се не види, още те обичам след всички тези години, а ти просто не разбираш.“

Джейс прокара ръка през късата си коса, а лицето му се изкриви в раздражение.

— Разбирам прекрасно — каза с премерен глас. — Разбирам, че си загубила проклетия си мозък.

Преглътнах измъчено. Искях да отговоря нещо, но внезапно чувствах мозъка си като каша. Кракът ми буквално туптеше и въпреки че бях свикнала на болка, това чувство, което се разпростираше светкавично по цялото ми тяло, беше нещо съвсем различно. Нервите ми се опъваха, съскаха и пискаха всеки път, щом си поемех накъсана глътка въздух. Усещах как по челото ми се заформят капки пот и как започвах да се замайвам.

Отворих уста, за да кажа нещо, но се учудих, когато от нея не излезе и звук. Затворих я отново. Бях жадна. Протегнах ръка, за да грабна чашата с вода, която незнайно откъде се бе появила пред мен. Задържах я в ръката си цели две секунди, преди да се плъзне и да се разбие на земята, покривайки краката ми с вода и парченца стъкло. Можех единствено да гледам втрещено. Не знаех какво да правя. Всичко беше станало тъмно и затлачено, сякаш се опитвах да вървя по дъното на блато.

Джейс ми говореше нещо, но не можех да го чуя от силното бучене в ушите ми. Имах нужда да затворя очи за момент, след това щях да съм добре.

След това всичко щеше да бъде наред.

[1] Сине (испански). — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато се събудих този път, отново се намирах в леглото на Джейс, но всичко бе различно. Погледнах надолу и видях, че черната ми рокля беше заменена с черна тениска и чифт боксерки. Бузите ми пламнаха, когато осъзнах, че някой е трябвало да ме съблече, за да ме облече наново. Видях движение отляво и се обърнах да видя Джейс, който седеше върху един стол и ме наблюдаваше внимателно. Чак тогава забелязах, че в сгъвката на лакътя си имах забита венозна система и прозрачна пластмасова тръбичка ми вливаше кръв от банката до леглото.

Изправих се сепнато и се опитах да отлепя лейкопласта, който покриваше забития в кожата ми канюл.

— Хей — каза Джейс, избутвайки пръстите ми от тръбичката. — Преливаме ти кръв, нищо повече. Докторът си тръгна преди малко.

Спрях да се движа за момент.

— Доктор? — повторих. — Колко време бях в безсъзнание?

Джейс повдигна рамене.

— Сега е почти седем.

Замислих се за сутринта.

— Но аз се събудих в седем — запротестирах объркана, чувствайки се жалка и уязвима.

— Вечерта — поясни той.

— Спала съм през целия ден? — попитах, отмятайки завивките.

— Да — отвърна бавно, сякаш бях малоумна.

— Защо се чувствам така, сякаш съм си инжектирала цяла доза хероин? — попитах, твърде уморена да стана от леглото. Вместо това се изтегнах назад върху меките възглавници.

— Докторът ти даде малко морфин — отвърна той.

— Какво? — опитвах се да си спомня болката. Беше силна, но не чак толкова. На места татуса ме беше болял повече, отколкото раната в бедрото. — Защо?

Джейс повдигна вежди и видях как се опитваше да сдържи усмивката си.

— Казах му какъв герой беше тази сутрин. Как не си се спряла и за минута. Затова реши да ти даде нещо, което да те накара да си починеш.

Сега аз бях тази, която се ядоса.

— Оставил си да ме дрогират? — попитах невярващо. — Да ме упоят? Какво съм аз — куче ли?

— Така се отнася той с теб. — Джейс промърмори под носа си.

Изправих се отново и праметнах крака през леглото. Погледнах към почти празната банка с кръв, закачена най-отгоре върху махагоновата облегалка на леглото, за която земното претегляне се грижеше да влива непрекъснат приток на кръв във вените ми. Пресегнах се да издърпам системата, но ръката на Джейс ме спря, покривайки канюла.

— Спри — каза. — Остави и останалото да се влее. Изгуби много кръв.

Махнах ръката си неохотно.

— Какво има? — попита той. — Просто се опитвам да помогна. Ти каза без болници, затова извиках лекаря на баща ми да те прегледа.

Замръзнах, чудейки се дали докторът ме беше съблякъл. Паникьосвайки се, погледнах надолу към тениската и боксерките. Татусът беше добър, Елиът беше свършил страхотна работа, но при правилната светлина... ако някой се вгледаше наистина внимателно... белезите си оставаха.

— Цялата беше в кръв и стъкла — каза Джейс. — Заклевам се, не съм те оглеждал.

Успокоих се малко, тъй като не усетих враждебност или съмнение в гласа му. На вратата се почука и аз незабавно скочих на крака, а стаята се завъртя около мен. Сграбчих облегалката на леглото, за да запазя равновесие, поглеждайки надолу към облеклото си. Ако Дорнан ме видеше в бельото на сина си...

— Той ли е? — попитах притеснено.

Джейс въздъхна.

— За бога, Сами, лягай в леглото. Разносвачът на пица носи вечерята. Дорнан ще се върне след няколко часа. — Посочи към леглото и ме изчака да легна, преди да излезе от стаята. Пригладих

завивките в скута си, докато чаках, заигравайки се с една разнищена памучна нишка. Цял ден с Джейс, без Дорнан наоколо. Мисълта ме правеше неспокойна, радостна и изтощена едновременно.

Няколко мига по-късно Джейс се завърна, придържайки умело кутиите с пица в една ръка, докато в другата беше стиснал доларови банкноти. Натика парите в джоба на дънките си и постави пиците върху свободната част на леглото, върху което лежах. Усетих аромата на доматиен сос и чесън и устата ми започна да се пълни със слюнка.

— Пеперони или със сирене? — попита.

— Пеперони, моля — отвърнах, и той ми подаде салфетка, върху която постави огромно парче от най-апетитно изглеждащата пица, която бях виждала. Отхапах огромна хапка и започнах да се мъча да я сдъвча, тъй като устата ми беше пълна. Вкусът беше божествен.

Джейс се хранеше бавно — явно беше ял след закуска. Не проронихме и дума, докато не излапах четири парчета и не обмислях дали да си взема и пето. Джейс беше приключил и седеше търпеливо на стола до мен. Усещах как ме наблюдава, очаквайки да зачекне някоя деликатна тема с мен.

— Какво? — попитах.

— Какво какво? — отвърна той с развеселено изражение.

Усмихнах се, чувствайки се далеч по-добре, след като се бях нахранила.

— Изглежда искаш да ми зададеш някой неотложен въпрос — казах, оглеждайки се наоколо за вода.

— Имам да ти задавам много неотложни въпроси — отвърна Джейс, като се отпусна надолу в стола и постави краката си върху ръба на рамката на леглото. — Просто не мисля, че ще ти допаднат.

Въпреки че имах доста тайни, бях в настроение за разговори.

— Давай. Питай ме нещо. — „Попитай ме дали се казвам Джулиет и може да ти отвърна с «да». Попитай ме дали бих те целунала отново и ще го направя. Попитай дали бих избягала с теб и може и да се съглася“

— Къде е семейството ти? — попита, изправяйки се в седнало положение.

Този го бях очаквала.

— Мъртви са — отвърнах. В края на краищата, не беше лъжа. Баща ми беше мъртъв. Същото можех да кажа и за майка си.

— Как?

Най-лесният отговор.

— Катастрофа.

Той кимна.

— Съжалявам.

Свих рамене.

— Защо? Не си ги убил ти.

Той завъртя очи.

— Имах предвид, че съжалявам за загубата ти. Майка ми също беше убита.

— Беше убита — повторих, въпреки че знаех какво се бе случило. — Като нарочно ли?

Очите му се замъглиха и за момент сякаш се беше пренесъл на друго място, след което примигна и облаците в погледа му изчезнаха. Кимна.

— Да, нарочно.

Изгледах го предпазливо.

— Не е нужно да говориш за случилото се, ако не искаш — казах.

Той присви рамене.

— Сигурен съм, че рано или късно баща ми ще ти каже. Когато разбрала, че е бременна с мен, напуснала клуба и се върнала при семейството си в Колорадо. Някак си Дорнан научил за мен, когато съм бил на петнадесет. Един ден се прибрах от училище и я заварих мъртва във ваната. — Разказваше историята равнодушно, което предполагах се дължеше на ужаса през изминалите години, който го бе направил безпристрастен. Спомних си за срамежливото, ядосано момче с титлата на отдавна изгубения седми син на Дорнан, което се бе появило, когато бях на тринадесет, и което беше откраднало сърцето ми.

Загледах се в лицето му и ухапах устни, като видях, че ме изучава уморено с поглед.

— Какво се случи снощи? — повтори въпроса си от вчера, когато ме бе намерил гола и кървяща.

Замислих се за момент, преди да отговоря.

— Баща ти ми каза, че съм щяла да бъда добра за майка на още един негов син. Или дъщеря... — Едва не се задавих с горчилката,

която оставяха думите в устата ми. — Опитах се да му противореча и той побесня. На всичкото отгоре изведнъж стигна до извода, че приличам на бившата му мъртва любовница.

Джейс пребледня. За известно време остана безмълвен.

— Доста приличаш на нея — каза най-накрая. — Направо е плашещо. Очите са различни, но косата и лицето ти... — Погледът му се спусна към гърдите ми и бързо се върна обратно върху лицето. — Смущаващо е.

— Какво се случи с нея? — попитах нежно. Бях наясно, че беше умряла и че Дорнан я беше обезглавил, но не знаех какво се беше случило в действителност и защо с баща ми не бяха успели да избягат и да ни вземат с тях.

Не знаех защо всичко се бе провалило толкова ужасно.

— Опита се да го напусне — каза той. — Мисля, че щеше да я остави да си замине, ако просто беше изчезнала, но...

— Но какво? — настоях аз.

— Но се опита да ме вземе със себе си — каза най-накрая. — Аз съм виновен за смъртта ѝ. Виновен съм за смъртта на всички. — Накрая на изречението вече изглеждаше сломен, очите му бяха измъчени и посърнали, а зъбите му скърцаха едни в други, докато стискаше челюстта си.

— Сигурна съм, че не е така — казах аз. — Изглежда ти по този начин, защото ти си единствения, който е останал да се справя със случилото се.

Той присви рамене.

— Всеки, който обичам, умира. Затова живея сам и в повечето случаи разчитам единствено на себе си.

Мъчителен начин на живот.

— Това е наистина тъжно — отвърнах съчувствено. — Ами баща ти? Братята ти? Те също са ти семейство.

Ако погледите можеха да убиват, вече щях да съм накълцана на малки парченца точно под унищожителния поглед на Джейс.

— Имаш предвид баща ми, който те намушка с нож, защото му напомняш на мъртвата му любовница? Или братята ми зверове?

— Извинявай — казах аз.

— Не знаеш нищо за това семейство — каза разпалено, поклащайки глава. — Мамка му, трябваше да стоиш настрана от

всички ни.

— Е, вече е твърде късно — отвърнах, повдигайки рамене. — Единственото, което мога да направя, е да се насладя на преживяването.

Джейс поклати глава, очевидно не разбирайки равнодушието ми. Беше ме грижа, и то толкова много, че ми идеше да разтворя душата си и да му кажа всяка една тъмна малка тайна, която криех зад стените от огнени лъжи и заблуди.

Но не можех. Не защото му няхах доверие, тъй като сега вече знаех, че бе заплетен в мрежите на това семейство против волята си, дори повече, отколкото бях аз.

А защото не можех да допусна да разбере какво бях извършила. Нямах да понеса отвращението на лицето му, когато узнаеше, че момичето, което чукаше баща му и сега седеше пред него, е същото, което изстребваше братята му един по един.

Но повече от всичко не можех да му кажа, защото знаех какво щеше да направи. Щеше да поиска да избягаме. Той беше добър човек, а не войник, и не притежаваше нужните качества, за да убива. Може и да ги мразеше всичките, но не беше убиец. Бях убедена в това, както в нищо друго на този свят.

Също така, разбира се, в най-тъмното ъгълче на съзнанието ми се криеше едно малко зрънце съмнение — вероятността, че нямаше да разбере.

Вероятно щом му кажех, че съм го залъгвала и съм убила брат му, щеше да се съюзи с Дорнан. Нямах нищо по-ужасяващо от тази мисъл.

— Може ли сега аз да ти задам въпрос? — попитах, а сърцето ми заби учестено само при мисълта.

Джейс присви небрежно рамене.

— Разбира се. Това не означава обаче, че ще ти отговоря.

Поех си дълбоко въздух, а ударите на сърцето ми задумкаха в ушите ми. Можех да скъсвам Дорнан от секс и да не чувствам нищо, но всеки път щом бях близо до Джейс, сякаш в мен изригваха фойерверки.

— Защо ме целуна? — попитах смело.

Джейс се засмя тъжно и наклони главата си настрани, обмисляйки въпроса ми.

— Защо повечето хора целуват други хора? — попита той.

Поклатих глава, а устните ми се извиха в лека усмивка.

— Не е честно — казах, премествайки се към ръба на леглото, така че се намирахме един срещу друг, почти докосвайки краката си. — Не може да отговаряш на въпроса с въпрос.

Той присви рамене, а по разкошните му устни заигра весела усмивка. Не можех да се спра. Протегнах ръка, хванах брадичката му и прокарах палеца си по долната му устна. Той ме загледа с неразгадаемо изражение и се замислих как и двамата пропадахме в бездна, от която нямаше да се измъкнем. Поне не и непокътнати. Може и да бях с ново лице, но сърцето ми си беше същото. Може и да ме беше загубил веднъж, но все още бях негова, също както и той беше мой.

Наведох се напред, почти докосвайки носовете ни. Той последва примера ми, постави ръката си върху бузата ми и поклати глава.

— Какво правиш с мен? — издиша, взирайки се в очите ми.

„Обичам те“, помислих си. Но тъй като не можех да му го кажа, реших да му го покажа. Стопих разстоянието помежду ни и притиснах устни в неговите. Той изстена нежно, с някакъв първобитен звук, който се заформира дълбоко в гърдите му, карайки езика ми да вибрира, когато докосна неговия. Постави другата си ръка върху талията ми, където белезите ми се криеха под красивото цветно мастило, и аз потръпнах неволно. Плъзна ръката, която беше поставил на лицето ми, към тила ми, придърпвайки ме по-близо и задълбочи целувката. Чувствах се така, сякаш пропадах в бездънна яма, но пропадаването беше приятно. Невероятно.

Сякаш бях родена, за да го обичам.

И въпреки това, докато го целувах, докато го обичах, усещах как сърцето ми се къса. Застинах на място. Не трябваше да го правя. За негово добро не можех да продължа. Ако го оставех да ме целува по този начин, и двамата щяхме да пострадаме, а вече бяхме достатъчно разбити отвътре.

Джейс усети как застинах и се отдръпна назад, задъхан и намръщен.

— Нещо не е наред ли? — попита нежно.

Преглътнах измъчено, ядосана и тъжна, че краткотрайния ни момент беше отлетял.

Нещо не е наред ли? В мен се водеше ожесточена битка, която замаиваше съзнанието ми с възможните отговори на този въпрос. Едва бях започнала, а вече исках да съм приключила. Представих си как Дорнан и останалите му синове изгарят в бавна и мъчителна смърт, докато двамата с Джейс наблюдаваме от страни.

Само ако можеше да е толкова лесно.

— Нищо не е наред — казах и избухнах в плач. Бях толкова, толкова изморена, тялото ми все още беше в шок и на всичкото отгоре, за да бъда напълно в настроение „кучка“, май приближаваше онзи период от месеца. Бях като кълбо от емоции.

Изражението на Джейс се превърна от объркано в притеснено и с едно бързо движение той се премести от стола и седна на леглото, задържайки погледа ми, докато го правеше. Отвори уста, сякаш да каже нещо, но размисли.

Толкова се бях уморила да лъжа и да се преструвам на силна. Сдържаността ми се срути в момента, в който придърпа главата ми върху гърдите си. Положих я охотно върху биещото му сърце и се вкопчих в него с всички сили, защото се страхувах от това какво можеше да се случи, ако го пуснех.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мобилният на Джейс звънна, нарушавайки тишината. Неохотно, той се отдръпна от мен и се отправи към другата стая, за да отговори.

Когато се завърна след няколко мига, изобщо не изглеждаше доволен.

— Дорнан пътува насам, за да те вземе — каза с лишени от чувства думи.

Наистина ли току-що се бяхме целували? Отново? Не можех да повярвам. Не, не можех.

Погледнах към земята и преглътнах рязко.

„Да не си посмяла да заплачеш, по дяволите! Можеш да се справиш. Трябва да се справиш заради семейството си. Заради теб самата.“

Джейс забеляза изражението на лицето ми и протегна ръцете си въпросително.

— Не знам какво искаш да направя — каза, а безсилно изражение се изписа върху красивото му лице.

— Такава съм глупачка — отвърнах откровено, а очите ми се напълниха със сълзи.

Лицето на Джейс се умърлуши и за момент изглеждаше така, сякаш ще се пресегне да ме докосне, но вместо това се обърна и излезе от стаята.

След няколко минути успях да се овладеея и го намерих на терасата. Държеше се за парапета, стискайки ръцете си в юмруци, докато кокалчетата на пръстите му станаха бели. Сигурно ме беше чул, тъй като започна да ми говори, без да се обръща.

— Трябва да си тръгнеш. Следващия път, в който го ядосаш, ще те убие. Без да му мигне окото. Не можеш да останеш тук, Саманта.

Преглътнах, отмятайки главата си назад, и погледнах към небето, обагрено в розови и лилави нюанси на фона на залязващото слънце.

— Мога да ти помогна — каза Джейс внезапно. — Мога да ти помогна да се измъкнеш.

Поклатих глава.

— Не мога да си тръгна. Няма да си тръгна.

Джейс закричи към мен, хвана ме за раменете и ме разтреса.

— Ще те убие, разбираш ли? Господи, сякаш миналото се повтаря отново. — Когато ме пусна, раменете му увиснаха отчаяно.

— Няма да ме убие — казах, избърсвайки сълзите от бузите си. — Не още.

Лицето на Джейс отново стана студено и непроницаемо и можех само да си представя годините, в които беше отхвърлян, пребиван от братята си и разиграван от Дорнан. Чудех се колко гроба се бе налагало да изкопае за баща си, колко дрогирани кучки е трябвало да подкупи, или каквото там правеше, само за да не изпортят информация на полицията и да намерят смъртта си. И знаех, че не можеше да си помогне. Щеше да продължава да спасява глупачките, които търсеха закрила в клуба на „Джипси Брадърс“, а се озоваваха с насочено в главата дуло или забит в бедрото нож.

Но след като приключех със задачата си, нямаше да иска да ми помогне. Не и след като разрушах цялото му семейство. Може и да не се разбираше с братята си, но те бяха всичко, което му беше останало. А когато изпълних плана си, нямаше да има нищо.

Сърцето ми прескочи удар, когато си позволих да помисля какво би се случило, ако кажех истината на Джейс тук и сега. За това коя бях в действителност и за какво бях дошла. Определено щеше да се ядоса, но след това какво? Щеше ли да му пука? Ами ако избягахме? Ако напуснем това място, вземем парите ми и избягахме, щях ли да си върна съня, знаейки, че той е до мен?

— Напротив — Джейс каза убедително. — Ще се появи точно когато най-малко очакваш и с теб ще бъде свършено.

— Не разбираш — отвърнах. Сякаш го молах да разбере веднъж завинаги, но без да му казвам какво точно трябваше да разбира.

Поклати глава.

— Кажи ми, ако размислиш. Пристигна.

Посочи надолу към паркинга пред сградата, където Дорнан спираше харлитото си, докато слънчевите лъчи пробягваха по черния метал.

Стояхме неподвижно, докато го наблюдавахме как паркира мотора си и изчезна в стълбището, намиращо се под нас.

Отново започнах да рева, а лицето на Джейс остана непроницаемо.

— Стегни се — просъска.

— От скапания морфин е — просъсках обратно, бършейки бузите си и затичах към банята, където можех да измия лицето си и да се успокоя. Едва не изкрещях, когато слепешката се сблъсках в твърди, покрити с кожа гърди.

Беше той.

Погледнах нагоре със стичащи се по лицето сълзи и видях как Дорнан ме пронизва с тъмния си поглед. Замръзнах, когато погледна съмнително към Джейс и след това отново към мен.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита той.

Хвърлих се върху гърдите му, изправих се на пръсти и започнах да обсипвам бузата му с малки целувчици.

— Помислих, че няма да се върнеш за мен — казах задъхано. — Толкова много ми липсваше.

Джейс затвори вратата към балкона с трясък.

— Цял ден не е спряла да хленчи колко много си й липсвал — озъби се на баща си. — Следващият път ще й запуша устата.

Дорнан избухна в звънък смях, който усетих чак в гърдите си, изпълвайки ме с ужас. Дръпна главата ми назад и ме целуна с най-продължителната и страстна целувка, която ми беше давал. И въпреки това не можеше да се сравнява с чувствата от кратките целувки, които бяхме разменили с Джейс.

Бяха на светлинни години една от друга.

Дорнан се откъсна от мен и аз си поех дълбоко въздух, избягвайки погледа на Джейс.

— Трябва да се изкъпя — каза той. — Пътувах с мотора цяла шибана вечност. Теб — заби пръст в гърдите ми — ще те чакам да се присъединиш след пет минути.

Целуна ме бавно по устните, преди да се обърне и да излезе от стаята. Няколко секунди по-късно дочух шума от течащата вода в банята.

— Страхотна актриса си — каза Джейс зад мен с преднамерен тон.

Обърнах се, избърсвайки уста с опакото на ръката, премахвайки Дорнан от устните си. Джейс беше скръстил ръце на гърдите и ме

изучаваше със студените си очи, а изражението на отвращение по лицето му нямаше как да не се забележи. Искрено се притеснявах, че можеше да види какво се крие зад фасадата ми, за която Дорнан дори не предполагаше, но в същото време тайно се чувствах успокоена. Защото ако знаеше, че всичко това е една огромна лъжа, можеше и да ме поиска накрая, колкото и шибано да звучеше.

— И ти не си лош — казах нежно, пускайки ръката си да падне отстрани на тялото ми.

Той поклати глава, стисна ръцете си в юмруци и изхвърча от стаята. Дочух дрънченето на ключове, входната врата се блъсна с гръм и трясък, и сърцето ми се сви, когато разбрах, че Джейс си е отишъл.

Засичах петте минути до последната секунда, преди да сваля тениската си и да закуцукам бавно към банята, за да се присъединя към Дорнан, който си взимаше душ. Усмихна се, когато ме видя, а погледа му се спусна към грубо закърпената ми рана на бедрото.

— Съжалявам, малката — каза, като коленичи върху плочките и се загледа в новия ред от шевове, който лекарят му ми беше направил. Прокара пръста си възможно най-нежно по раната, преди да стегне хватката си в сгъвките на коленете ми и да ме насили да разтворя широко крака, за да не падна. Целуна ме нежно по чувствителния клитор, а дъхът му по кожата ми ме караше да се превивам.

Надигна се бавно, засмуквайки зърното ми за момент, преди да се изправи напълно. Потръпнах, хващайки твърдите му бицепси за опора, когато започна да трие пениса си в мен.

— Падни на колене, малката.

Чувство на паника се надигна в корема ми.

— Не мога — прошепнах. — Кракът ми...

За момент чертите на лицето му се изкривиха с разочарование, а черните му очи се взряха свирепо в моите. Погледът му се спусна за момент към раната, преди да се върне отново върху лицето ми.

— Болката е хубаво нещо — каза, стискайки гърлото ми за момент, преди да ме пусне. Предупреждение. — Сещаш ли се? Болката означава, че те притежавам.

Кимнах неохотно.

— Кажи го.

— Притежаваш ме.

— Защо?

„Спомни си Чад. Спомни си коя си в действителност.“

Усмигнах се.

— Защото съм твоя.

— Моя си и още как. Сега падай на шибаните си колене.

Пое тежестта ми, докато бавно и трудно коленичих надолу, а кракът ми крещеше от новата вълна болка, която се излъчваше от раната.

Усетих как няколко от шевовете ми се пръснаха и погледнах надолу, за да видя как по крака ми потичат тънки струйки кръв, размити от топлата вода. Сцената ме накара да се съвзема. Днес щях да му дам от кръвта си, но скоро, някой ден, той щеше да ми даде своята.

— Сега — каза самодоволно, притискайки върха на пениса си към устните ми. — Покажи ми колко много съм ти липсвал.

Джейс беше прав. Бях страхотна актриса. Отворих уста и започнах да лъжа.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като се изкъпахме, Дорнан ме върна обратно с мотора си в сградата на клуба.

Возенето с него беше различно. Не се чувствах свободна на вятъра — чувствах се като в капан, като пеперуда, затворена в буркан. Продължавах да пърхам немощно с крила, удряйки се в стените на невидимата ми крепост.

Само че тази крепост я бях построила самата аз.

Не трябваше да се оплаквам, но ставах нетърпелива. Беше изминал близо месец, а засега бях убила само Чад, бях целунала Джейс два пъти и бях чукала Дорнан достатъчно пъти, за да ми се завърти главата. Чудех се какво ли би си помислил баща ми за мен, ако можеше да ме види сега, и побързах да отпъдя мисълта, защото знаех, че щеше да е ужасен. Щеше да е извън себе си от ярост.

Малкото му момиченце убиваше, чукаше и лъжеше.

Умирах бавно всеки път, когато си спомнех, че беше умрял, опитвайки се да ме предпази точно от такъв живот.

* * *

Измина цяла седмица без неприятни изненади и пробуждания. Единственото, което правех, бе да стоя в стаята на Дорнан, чакайки го да се завърне, и да лежа по гръб, докато ме чука. Всичките ми дни бяха изпълнени с еднообразие, същински омагьосан кръг за отмъстителни кучки.

Научих се да си държа езика зад зъбите и да не се противя, колкото и да ми беше трудно. Джейс почти не се свърташе, но дори когато беше наоколо, не ме поглеждаше в очите.

Това ме правеше много, много тъжна.

Един следобед лежах в леглото на Дорнан със слушалки в ушите и клатех глава в ритъм с музиката от плейлиста за отмъщение, който Елиът ми беше направил. Бях стигнала до „Тези ботуши са за ходене“, когато Дорнан влетя в стаята, крещейки по телефона си.

— Били са те, по дяволите! — дочух да изревава в слушалката, а ниският му глас проехтя в затвореното пространство. — Видях им склада. До тавана беше пълно с контейнери чист метамфетамин и точно те внасят тея лайна през доковете.

Намалих музиката заинтригувана, но продължих да клатя главата си така, сякаш не чувах нищо от това, което казваше.

— Те са ни врагове. Разбира се, че искат да ме преобат.

Човекът от другата страна на слушалката каза нещо и изглежда Дорнан се успокои за момент.

— Утре ще тръгнем — каза. — Шибаняците си мислят, че могат да се ебават с моето дете! С клуба ми! Ще ги изгоря заедно с шибания им склад.

Хвърли телефона на земята, а цялото му тяло се напрегна. Свалих слушалките си и ги пяхнах под възглавницата заедно с розовия ми айфон. Беше го виждал и знаеше, че го притежавам, но избягвах да му го размятам пред погледа, в случай че решише да ми го вземе.

Той седна на ръба на леглото и изхлузи черните си обувки, пускайки ги да паднат в краката му. Плъзнах се към него, поставяйки внимателно ръка върху коженото яке на гърба му, за да проверя как ще реагира на допира ми.

Когато не ме отблъсна, пропъльзах в скута му и го възседнах, прокарайки пръсти през късата му черна коса. Кракът ми беше добре, въпреки че все още ме наболяваше, когато правех подобни движения, но поне сега беше поносимо.

— Добре ли си? — попитах, килвайки главата си леко настрани. Загледах се в тъмнокафявите му очи, почти в същия цвят като ирисите му, и останах поразена от това колко различни бяха от тези на Джейс. Цветовете бяха същите, но погледите бяха коренно различни. Единият намекваше за нежност, докато другият беше хищнически.

Поставих ръката си помежду ни на мястото, където по принцип Дорнан се надървяше само при вида ми. Но тъй като беше твърде разсеян и в ума му се въртяха мисли за отмъщение, днес беше

различно. Отдръпна ръката ми и усмихвайки се, я остави да падне между нас.

— Много мило от твоя страна, че се опитваш да ми повдигнеш настроението.

Присвих рамене.

— Знаеш, че можеш да ми споделиш всичко — казах. — Мога да слушам също толкова добре, колкото се чукам.

Той се засмя и за първи път звукът беше безгрижен, без никакви странични намеци. Звучеше... нормален. Бях потресена от опита си да свържа този привидно невинен смях с чудовището, което дебнеше зад него.

Винаги бъди нащрек, помислих си. Последния път, в който шибанякът се държеше мило, се оказах със забит нож в бедрото.

— Съжалявам за крака ти — изрече, сякаш прочел мислите ми. — Имах тежък ден. Погребението на Чад... не бива да погребваш собствените си деца, нали се сещаш? Те трябва да са тези, които да те изпратят от този свят.

Я чакай малко... той се извиняваше? На мен?

Кимнах, сдържайки усмивката си.

— Знам. — „Няма проблем, ще те погребва.“ — Какво толкова ужасно е направила Мариана? — попитах.

Той въздъхна.

— Кучката се опита да ми вземе сина и да избяга. Чукаше се с най-добрия ми приятел. Открадна достатъчно мангизи от клуба, за да ни съсипе.

Значи наистина е имала афера с баща ми.

— Никога няма да ти причиня същото, Дорнан.

„Ще ти причиня нещо много по-лошо.“

Замислен, прокара ръка през косата ми и аз се подсмигнах, когато осъзнах какво се въртеше в главата му.

Бях го спипала.

Кучият му син започваше да се влюбва в мен.

— Стягай си багажа, малката — каза Дорнан неочаквано. — Ще изчезнем за няколко дни. Ще се возиш с мен, а когато пристигнем, ще ме яздиш със сладката си путка.

Преборих желанието си да завъртя очи и вместо това се усмигнах.

— На пътешествие ли отиваме?

— Аха. — Не каза нищо повече и аз не посмях да попитам, въпреки че си умирах да разбера. Мразех изненадите.

— За топло или студено време да опаковам? — попитах, надявайки се, че въпросът ми е достатъчно неутрален. — Искам да изглеждам добре за теб.

— За топло — отвърна. — Отиваме към вътрешността на страната.

Много ясно, няма що. Държавата беше огромна. Предполагах щяхме да се отправим някъде на изток, където имаше страшно много щатове.

— Малката.

— Да?

— Сложи си нещо хубаво. Някоя от онези рокли, които разкриват циците ти. Утре може и да пътуваме, но тази нощ ще купонясваме. Утре е рождения ден на Макси.

— Какво си му купил? — попитах.

Вяла усмивка се разтегли по злобното му лице и в очите му видях онзи блясък, който винаги предвещаваше неприятности.

— Взел съм му две девственици — отвърна. — Никога не са чукани.

— Еха — казах с усмивка, въпреки че сърцето ми се сви, а нещо в мен умря. — Щедро татенце си.

Уви косата ми грубо в юмрука си, а устните му докоснаха бузата ми.

— Искам нещо от теб, малката.

Стомахът ми се преобърна.

— За тебе всичко — отвърнах сладникаво.

— Момичетата нямат никакъв опит. А Макси... той е нетърпелив. Мислех си и ти да си там... да ги напътстваш, предполагам.

Очите ми светнаха.

— Разбира се. Каква чудесна идея.

Каква брилянтна идея. Усмивката ми беше толкова широка, че лицето ми можеше да се начупи.

— Толкова добро татенце си — казах, вглеждайки се в лицето му.
— Ще се постарая това да е най-хубавия рожден ден, който е имал.

Замислих се за обвития в целофан пакет, който Елиът ми беше дал.

Замислих се как щях да надрусам Макси до такава висота, че щеше да се върне на земята като катаклизъм от кръв и болка.

— Ще бъде прелестно — прошепнах срещу гърдите му.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Надолу по коридора партито, за което бях чула съвсем наскоро, се вихреше с пълна сила, когато влязох в просторния хол, в който се намираше барът. Бях облечена с един от бурлеска костюмите си, допълнен с дантелено бельо, жартиери, пристегнат корсет и обувки с висок ток. Всичко в черно.

Все пак тази нощ щях да бъда ангела на смъртта.

Нещо проблесна в погледа на Дорнан, когато ме видя да влизам грациозно в стаята.

Ревност. Надмощие. Гордост.

В съзнанието му аз бях негова собственост и въпреки че изпитваше гордост да ме показва пред всички, в същото време се дразнеше. Факта, че ми беше позволил да изляза с тези оскъдни дрехи, беше огромно събитие и вероятно го беше направил само за да развесели Макси, който беше съкрушен от смъртта на Чад. Двамата бяха като най-добри приятели и след тази нощ щеше да е повече от логично да бъдат погребани един до друг в семейното гробище.

Изминалите две седмици, откакто Чад гушна букета, гърчейки се на пода в гаража, бяха едни от най-дългите в живота ми. Бях чукана и намушквана от врага си, целувана от бившия си любим и прегръщана утешително от друг. Бях изгубила много кръв и бях обмисляла да избягам, но тази нощ решителността ми беше непоклатима.

Имаше нещо поетично в начина, по който Макси щеше да напусне този свят в същия ден, в който се беше родил преди двадесет и осем години — денят, в който майка му го беше взела в обятията си за пръв път и в който беше поел първата си глътка въздух. И докато всички останали около мен празнуваха поредната му година живот, извитите ми в лукава усмивка устни показваха увереността ми, че това щеше да бъде последната му земна нощ.

Преправих си път през тълпата от двадесет и няколко мъже с кожени якета, които пиеха бира и говореха оживено.

Дорнан стоеше заедно с Макси и Джаз, когато се запътих към него. В момента, в който бях на една ръка разстояние, той ме придърпа настрана, забивайки пръстите си в плътта ми.

— Запомни — просъска. — Да не си посмяла да се чукаш с него или да го докосваш. Ясно ли е?

— Ясно — казах и му намигнах. — Само ще науча момиченцата как да доставят удоволствие на един мъж.

— Добро момиче — каза, потупвайки ме по главата. — Ще се видим по-късно за това — сграбчи ръката ми и я постави върху твърдия си пенис. Усмихнах се и стиснах леко с ръка.

— Ще бъда бърза — казах. — Най-много час.

Той кимна.

— Пригответи кучките. Ще го пратя да слезе долу в десет. Искам да си прекара добре, ясен ли съм?

— Кристално — отвърнах, като отстъпих назад и излязох в коридора. Отправих се надолу към третата спалня отляво и почуках леко, преди да вляза. Затворих вратата плътно зад мен и се огледах.

Дорнан вече беше наредил на момичетата да чакат в стаята на Макси, която представляваше същата квадратна кутия като тази на Дорнан. Дори леглото беше на същото място. На него две момичета с притеснително тесни дрехи и крещящ грим седяха на ръба и пушеха цигари. Едната блондинка, а другата брюнетка. Дъхът ми секна, когато видях, че са деца, определено непълнолетни и без грам представа за ужаса, в който се бяха забъркали.

В ъгъла на стаята имаше дървен стол с подлакътници. Щеше да ми свърши чудесна работа. Издърпах го и седнах пред тях, кръстосвайки лениво крака, като оставих ръцете си да се отпуснат от двете страни на стола.

— Имена? — попитах, поглеждайки многозначително от едното към другото момиче.

Тази отляво — по-уверената, ако съдех по езика на тялото ѝ, прочисти гърло.

— Ана.

Кимнах и погледнах към другата с повдигнати вежди.

— Мелъди — каза брюнетката, присвивайки очи към мен.

— На колко години сте, момичета? — попитах. — Задължително е да сте напълно откровени с мен.

— Шестнадесет — казаха едновременно.

— И сте девствени? — попитах.

И двете кимнаха.

— И сте дошли тук да правите секс?

Кимнаха отново и присвиха рамене пренебрежително.

Погледа ми попадна върху прозореца, който както всичките други в къщата беше с решетки.

Искаше ми се да не е така.

Щях да изритам оттам тези две момиченца и да се обадя на майките им да ги приберат. Но като се замисля, щом бяха на място като това, може би майките им бяха същите като моята.

— Сигурни ли сте, че искате да го направите? — попитах. — Това не е място за романтика. Тези мъже нямат спиране веднъж щом почнат. Ще боли.

Уверената блондинка погледна към приятелката си, която само присви рамене в отговор.

— Пихме малко водка, преди да дойдем — каза тя. — Ще се оправим.

Въздъгнах.

— Не искате ли първия ви път да е с някой специален за вас човек? Например този, за когото ще се омъжите?

— Кво говориш, по дяволите, лелче? — каза брюнетката, и трябваше да й дам кредит, защото се беше осмелила да проговори, въпреки че думата „лелче“ ме караше да потръпвам. — Знаем кво искаме и със сигурност няма да се омъжа за никой шибаняк, тъй че спри да се опитваш да ни спасяваш.

— Искаме го — добави блондинката, заваляйки леко думите си. — Макси е секси. Също така е един от „Джипси Брадърс“. Ако иска да ме чука, аз съм навита.

Кимнах. Бяха се изразили напълно ясно, че искат да правят секс с него, и че единственото, което правех, е да им се пречкам. Чудесно. Сега, след като знаех, че нямаше как да ги спра, поне можеха да участват в плана ми.

— Хайде, тогава — казах, като се изправих и им посочих да ме последват. — Трябва да ви приготвим за рожденика.

Влязох в банята, обърнах се и изчаках да ме последват. Затворих вратата и се затършувах в сутиена си, откъдето извадих две бели

таблетки, които бях пазила в куфара си за ситуации като тази.

— Коя ще е първа? — попитах. Изненадвайки ме, брюнетката пристъпи напред. — Сивото мишленце — казах, — браво на теб. Отвори уста.

Направи каквото ѝ наредих и поставих едната таблетка върху езика ѝ. Тя я преглътна смело на секундата.

— Сега се събличайте и двете — наредих. — Искам ви по бельо.

Държах се много уверено, но всичко това ми беше изключително противно. Искях да ги пратя да се прибират по домовете си. Искях да ходят на училище, на безобидни срещи с момчета, да преспиват в приятелки и да си сплитат косите.

— Някоя от двете ви виждала ли е някога пенис? — попитах небрежно, облягайки се на плота в банята. Русокосата ми хвърли такъв поглед, че можеше да ме разреже на две.

— Кво, по дяволите...? Т'ва някакъв тест ли е? Лапала съм повече пишки, отколкото си виждала, лелче. Но се пазех за подходящия... и Макси се държи добре с мен. Добро момче е.

Брюнетката ме изгледа с ужасено изражение.

— Ти да не си неговата лелка или нещо подобно?

— Какво? — попитах рязко. — Не.

— Тогава за кво ни разпитваш? Дошли сме да си изкараме добре и да ни откъснат цветенцата.

Стиснах устни в примирение.

На вратата се почука и чух гласа на Макси.

— Какъв подарък, по дяволите? — чух го да избоботва.

Брюнетката излетя от банята още преди да си отворя устата и да ѝ кажа да бъде внимателна.

Не че щеше да има полза.

Тези двете бяха толкова глупави, че ми се искаше да им набия малко мозък в главите. Но не можех — бях твърде егоистична и мислех за себе си.

— Честит рожден ден — чух я да му казва.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Искаше ми се да повърна, но се сдържах. Тъпите кучки бяха дошли доброволно. Исках да сложа край на случващото се, но не можех.

Искаха го, припомних си. Бяха дошли по собствена воля и всъщност бяха развълнувани от перспективата да загубят девствеността си от байкър, или от няколко.

Идиотки.

Стоях в банята заедно с блондинката и поглеждах през процепа на вратата как Макси възседна вече голата брюнетка. Явно действаша бързо. Хвана надървения си пенис и го постави върху корема ѝ, като върхът на главичката му за малко да стигне пъпа ѝ.

— О, скъпа — каза, като разтвори краката ѝ още по-широко и се намести пред входа на влагалището ѝ. — Видя ли колко съм голям? Ще те боли.

Той се вряза яростно в нея и тя изпищя. Обзалагах се, че не бе очаквала да е така. Сигурна бях, че си бе мислила, че да бъде желана от байкър щеше бъде бляскаво и секси, когато в действителност беше ужасяващо жалко. Изпищя отново и той се засмя, продължавайки да я чука с всичка сила. Виковете ѝ се замениха със стонове и хленчене.

— Боли — изскимтя момичето, докато той не спираше да се забива в нея.

Макси се засмя, след което се подсмихна и излезе от нея. Обърна я грубо и я прониза отзад с кървавия си пенис.

— Не лъжи, кучко — каза развълнувано, смеейки се, докато тя зарови лице във възглавницата пред нея и заплака. — Харесва ти да те чукам.

Изчаках още няколко минути, през които блондинката ставаше все по-нервна с всяка секунда. Исках да ѝ кажа, че всичко ще е наред. Че няма да бъде толкова зле.

Но, разбира се, щях да я излъжа.

— Ето — казах ѝ, — отвори уста.

Погледна колебливо към хапчето. Беше по-умна от приятелката си и не толкова дръзка. Странно, но предполагах точно обратното.

— Екстази — прошепнах, притискайки таблетката към устните ѝ. Чувайки това, тя отвори уста, пое хапчето, което поставих върху езика ѝ, и го преглътна. Когато се уверих, че наистина го беше погълнала, посочих към Макси, който чукаше другото момиче до болезнена забрава.

Имах още само няколко минути, преди брюнетката да припадне. Всъщност това, което ѝ бях дала, въобще не беше екстази. Бях ѝ дала изключително мощно успокоително, което щеше да я държи в безсъзнание през следващите шест до осем часа. Нямах да си спомня нищичко.

Да се надяваме.

Затворих вратата тихо и посочих към черната чанта, която бях взела в стаята със себе си.

— Би ли ми я подала?

Тя се наведе, сграбчи чантата и ми я подаде. Бръкнах вътре и извадих снопче въжета и черна сатенена маска с ластик, след което ѝ ги подадох.

— Знаеш ли как да връзваш възел? — попитах.

— Май да — отвърна. — За какво е това? — Очите ѝ се разшириха. — Не искам да ме завързвате.

— Макси обича да го връзват — отвърнах. — Успокой се. Тук ти ще имаш контрол.

Изглежда наистина се успокои.

— Нещо друго?

— Да — казах, посочвайки към въжетата. — Обича да го връзват много, много здраво.

Тя кимна и аз наблюдавах с тежест в стомаха как ме подминава и напуска банята. Представях си какво би си помислил Елиът за мен в този момент. Никога отново нямаше да ми проговори, ако можеше да види всички гадости, които се бяха случили.

И които продължаваха да се случват.

Наблюдавах през откритата врата на банята как блондинката влиза в спалнята. На Макси му отне само момент да я забележи и да

осъзнае, че е много по-бодра от момичето под него, което почти беше изгубило съзнание.

— Я виж ти — каза той, като излезе от първото момиче и слезе от леглото. — Как си, скъпа? — Тя вървеше неуверено, вероятно забавена от първоначалните писъци на приятелката си и силният наркотик, който се разпространяваше в тялото ѝ. Погледнах към момичето на леглото, което вече беше изпаднало в безсъзнание. Изчислих, че след не повече от десет минути същото щеше да се случи и с блондинката.

— Добре — прошепна тя, като пристъпи бавно към него.

— Как се казваш? — попита Макси, докато държеше пениса си в ръка и обикаляше около нея в кръг.

— М-мел — заекна момичето. — Ходили сме заедно по купони безброй пъти. — Тя погледна към приятелката си и по лицето ѝ премина израз на безпокойство. — Добре ли е? — попита тя Макси.

Той се изсмя.

— Чудесно е — отвърна той. — Какво си ми приготвила, малка госпожичке?

Стиснах зъби, когато му показва въжетата, които държеше в една си ръка и черната сатенена маска в другата.

— Имам изненада за теб — каза тя. — Всичко, което трябва да направиш, е да седнеш и да сложиш това.

В началото изглеждаше подозрителен, но в момента, в който тя му се усмихна и облиза устни, взирайки се многозначително в члена му, той се предаде. Забърза към стола в ъгъла и седна, като взе маската от протегнатата ѝ ръка и я сложи на лицето си. Тя направи няколко непохватни възела около китките и глезените му, след което хвърли бегъл поглед към вратата на банята, където се криех аз. Кимнах окуражително, завъртайки очи, след като видях, че се обърна и коленичи пред него.

— Ъм... — каза момичето, колебаейки се.

— Какво? — изръмжа Макси, очевидно недоволен.

— Просто... има кръв...

Разбира се, че имаше. Току-що беше чукал девствената ѝ приятелка на косъм от смъртта. Имаше кръв.

Той изстена.

— По дяволите, започвай да го лапаш най-накрая — отсече, повдигайки бедрата си нагоре във въздуха.

Тя си пое дълбоко дъх, разтвори устни и го пое в устата си. Не исках да гледам, затова просто се заслушах за тупването.

Не отне много време.

Туп.

Отворих вратата. Първото момиче все още лежеше в безсъзнание на леглото, а малко петно от яркочервена кръв се беше заформило между краката ѝ. Второто момиче беше припаднало на пода до Макси, който седеше на стола и с всяка изминала секунда ставаше все по-объркан и по-объркан.

Време е за шоу.

Сграбчих джобното си огледалце и шофьорската книжка на първото момиче и влетях в стаята.

— Кой е тук? — попита той, опъвайки въжетата, които придържаха краката и ръцете му плътно за стола.

Усмихнах се, поставяйки огледалцето върху малката масичка и я задърпах към мястото, където буйстваше Макси. Свалих маската му, за да ме вижда.

Той примигна няколко пъти, оглеждайки ме от глава до пети.

— Какво, по дяволите...? — изрева, когато видя, че и двете момичета са в безсъзнание. Усмихнах му се чаровно, възседнах го и притиснах циците си в гърдите му.

— Късметлия си — казах, поставяйки пръст върху устните му. — Баща ти има подарък за теб.

Пресегнах се зад гърба ми и дръпнах копринените връзки на корсета си, оставяйки го да се разтвори напълно, преди да падне на земята. Очите на Макси буквално изскочиха от орбитите си. Знаех, че искаше да ме чука още в момента, в който ме беше видял.

— Какъв ми е подаръкът? — попита, облизвайки устни, докато зяпаше циците ми. Беше се хванал на въдицата.

— Ще те пратя до такива висоти, че никога няма да се върнеш обратно — отвърнах, търкайки се във влажния му пенис.

Той ме гледаше с разширени очи, докато се приведох и взех огледалцето, на което бях приготвила две линии кокаин. Оформих едната с картата — безобидния кокаин — и притискайки ноздрата си, се наведох и смръкнах дълбоко.

Мамка му. Виждах звезди, ярки, блестящи, заслепяващи звезди, когато кокаина навлезе в кръвта ми и си проправи горещата пътека към мозъка ми.

— Сега е твой ред — казах, като поставих другия край на огледалцето под носа му. Запуших едната му ноздра и той смръкна линията.

Погледна ме с ужас, давейки се, когато под мен цялото му тяло се разтресе от спазми. Погалих бузата му със свободната си ръка, усмихвайки се, докато облизвах устни.

— Честит рожден ден — прошепнах. — Извратено копеле.

— Какво правиш? — извика, опитвайки се да се измъкне изпод мен. Силните му ръце опъваха въжетата, а набъбналите му мускули заплашваха да ги скъсат, но щеше да е мъртъв много преди да започнеха да се разхлабват.

Намръщих се в иронично оскърбление.

— Не ме попита за името ми — нацупих се.

— Шибана кучка е името ти! — изплю той, мятайки се под мен като заклещено животно.

— О, продължавай да се движиш така — простенах подигравателно. — Хубаво е.

Натиках кокаина отново под носа му, но той се извърна, като изви гръб и се замята, превивайки тяло.

— Какво, по дяволите, е това? — настоя гневно за отговор, докато ставах от скута му.

— Нали знаеш какво казват — че миналото винаги те настига — изрекох спокойно с делови тон, като залепих парче тиксо върху устата му. Хванах го неподготвен, тъй като беше твърде зает да наблюдава отрупаното с отровен кокаин огледало, вместо да следи действията ми. Той закрепця зад тиксото, но усилията му бяха напразни, тъй като едва доловимия звук, който се дочу, определено нямаше да привлече вниманието на никой отвън.

Тиксото беше за две цели: да заглуши крясъците му и да запуши устата му, принуждавайки го да диша през носа. Той се мятеше и гърчеше като заловен бик, но аз бях търпелива. Оставих го да се боричка още няколко минути, за да се измори, след което извадих найлоновото пликче от бикините си, и изсипах от снежнобелия прах в дланта си. Възседнах го отново, сграбчих косата му с една ръка, и

натиках другата, в която държах кокаина под ноздрите му. Той моментално затаи дъх и малка усмивка се разля по лицето ми.

— Колко дълго можеш да задържаш дъха си, Максимилиан Ернесто Рос?

Веждите му се повдигнаха нагоре, сякаш питайки: „Откъде, по дяволите, знаеш името ми?“.

— О, знам името ти. Знам всичко за теб. Познавам те от деня, в който се родих в този проклет клуб.

Все още нямаше идея за какво говоря, но започваше да свързва точките.

Приведох се напред и облизах бузата му по същия начин, по който беше направил той преди шест години, когато ме беше чукал на крачка от смъртта. Нацупих се.

— Това съм аз, Макси. Джули. Имам ново лице, но все още си спомням какво причини на мен и на семейството ми.

Щрак. Изведнъж осъзна коя бях в действителност и остана без дъх. Замята главата си бясно настрани, но тъй като бях хванала косата му здраво и дланта ми следваше движенията му, той вдиша от отровния прах.

Носът му започна да кърви и за момент подбели очи, а ирисите му се свиха до големината на топлийки на фона на студените му сини очи.

— Не ти ли харесва подаръка ми? — попитах подигравателно, докато той се мятеше, разпръсквайки голяма част от белия прах върху нас.

Загледа ме предизвикателно, излъчвайки ярост и омраза, а една заглушена дума, която прозвуча като „не“, се чу иззад лепенката.

Засмях се.

— Не лъжи, кучко — повторих думите му, когато дръпнах главата му назад и натиках още прах в кървящия му нос. — Харесва ти да те чукам.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Моментът на истината. Макси беше мъртъв от половин час.

Нямаше никакво съживяване за копелето.

Развързах го десет минути след като сърцето му спря да бие и го нагласих на леглото заедно с момичетата. Въжетата и тиксото бяха наврени под леглото на Макси, където се съмнявах, че някой щеше да се сети да погледне. Остатъците от безобидния кокаин бях изхвърлила в тоалетната, а отровения със стрихнин бях разпределила на пакетчета в чантите на Ана и Мелъди.

Нямаше и една възможна причина, която щеше да накара някой да се усъмни в мен.

Особено след това, което смятах да направя.

Бях се облякла и коленичих в средата на стаята. Докато се взирах в последната линия прах върху огледалото, започнах да се усъмнявам в плана си. Но единствения начин, по който можех да направя всичко това да изглежда правдоподобно, беше, ако се престорех, че съм смъркала от същия боклук, който е убил Макси. Не можех да измисля друг вариант, който да ме премахне от възможните заподозрени. По този начин глупавите момичета щяха да поемат вината, задето ни бяха дали замърсената кока, и аз щях да изглеждам като жертва.

Замръзнах на място, когато пред вратата се чува гласове. Насилих се да ги различа през силния хеви метъл, който звучеше от партието, и успях едва когато се концентрирах.

Бяха Джаз и още някой и разговаряха оживено точно пред шибаната врата.

„О, божичко. Не влизайте.“

— Изчезвай от пътя ми, братле — чу се глас.

Джейс.

„Мамка му, мамка му, мамка му!“

Ако влезеха и ме видеха, напълно трезва и бодра, докато Макси лежеше мъртъв, а двете момичета бяха в безсъзнание, щях да съм прецакана.

— Ооо, не! — каза Джаз със същия дълбок смях като на баща си. — Не е твоят рожден ден, братчето ми. Чакай си шибания ред!

Чух боричкане пред вратата и реших, че моментът е или сега, или никога.

Поех си дълбоко дъх, стиснах зъби и смръкнах дълбоко от отровения прах, който запали мозъка ми като горелка. Примесения със стрихнин кокаин изгаряше вътрешната част на носа ми и усетих как тънка струйка кръв потече от ноздрите ми към устните. Имаше едновременно горчив и метален вкус, като плискаци се в устата ми кола и стотинки, и гадният вкус ме накара да се давя.

Стаята се завъртя около мен и огледалцето се изплъзна от ръката ми върху пода, където се разби на милиони парченца. Седем години лош късмет? Мисля, че вече си бях взела моите.

— Какво беше това? — прогърмя гласа на Джейс.

Повдигнах ръка, за да спра кръвта под носа си, но от движението нямаше никаква полза. Тя се стичаше навсякъде, по гърлото и в деколтето ми, попивайки право в корсета. Толкова малко прах, а толкова много кръв.

— Не си мисли, че си такъв шибан красавец — извика Джаз отвън. Залазих към вратата, събирайки остриите парченца от огледалото с длани и колене.

— Пусни ме да вляза, простако! — извика Джейс.

— За кой, по дяволите, се мислиш? — попита Джаз и чух звука от сблъскващ се с челюст юмрук. Ауч. — Има, и винаги е имало, само шестима братя, ясно ли ти е? Ти, малко копеленце. Сигурно даже не си негов син.

Когато се изправих на крака, стъпките и гласовете им бяха заглъхнали.

Сграбчих дръжката на вратата, когато съзнанието ми се замъгли и нов порой от кръв започна да се сипе от носа ми. Задавих се, отваряйки вратата и се препънах в коридора. Музиката беше толкова силна, че можеше да те заглуши, и все пак извиках, нищо че не можех да чуя гласа си от звуците на „Металика“, които изпълваха помещението.

Току-що бяха тук. Къде бяха изчезнали?

Закуцуках напред, докато „Влез, Сънчо“ пулсираше по тялото ми, а стрихнина прогаряше дупки в мозъка ми. Свлякох се на колене,

внезапно паникьосана, че този път наистина бях загазила.

„Не трябва да умирам“, помислих си, докато лазех към кухнята. Със сигурност там щеше да има някой.

Преполових ъгъла, все още кървяща и давеща се. Не би трябвало да изпитвах толкова много болка от една миниатюрна линия. Мозъкът ми крещеше, цялото ми тяло жужеше гневно, а кръвта от носа продължаваше да тече.

Спрях и се облегнах на стената в кухнята. Нямах никой.

„Мамка му!“

Дишах учестено, стискайки ноздри в опит да спра притока на кръв, след което си помислих, че може би ще е по-добре да го оставя да кърви, за да премахна колкото се може повече стрихнин от тялото си. Струйка кръв бликна изведнъж през носа ми и опръска гърдите ми, докато се опитвах да застана на несигурните си крака и да запристъпя обратно към салона.

Отправих се към редицата от спални в дъното на коридора. Поне в една от тях трябваше да има някой.

Но нямаше. Почуках на първата врата — тази на Дорнан — и почаках, след това на втората и третата. Вече бях започнала да викам отчаяно за помощ, тъй като се нуждаех някой да ме намери, преди този боклук да ме убие.

Това трябваше да е най-тъпата идея на света.

Най-накрая стигнах до вратата на Джейс, но почти бях сигурна, че нямаше да е в стаята си.

Трябваше да тръгна в другата посока. Бях пълна идиотка, че се отправих по тъмния коридор към спалните, вместо към бара, откъдето се чуваше музика и говор, и имаше предостатъчно хора, които да ми помогнат.

Внезапно някой постави ръка върху рамото ми и ме завъртя с лекота.

Джейс!

Облекчението ми се превърна в ужас, когато видях Джаз да се надвесва над мен, а погледа му да проблясва с всички гадости, които беше обещал да ми направи.

— Носиш обувките — прошепна. — Маааааамка му.

Блъсна ме в стената точно до вратата на Джейс и притисна тялото си в моето.

— Не виждаш ли, че съм на крачка да умра — промърморих, бутайки гърдите му с длани.

Ръката му се склочи около хлъзгавата ми шия, влажна от кръвта, която продължаваше да се стича от носа ми.

— Казах ти, че това може да се уреди — отвърна той, усмихвайки се порочно.

Чудесно. Щеше да се опита да ме чука, докато отвътре отровата се опитваше да ме довърши?

Свих ръката си в юмрук и почуках немошно по вратата на Джейс в последен опит. Стрихнинът се беше разнесъл по цялото ми тяло и погледа ми взе да става мътен и размазан.

— Ааа, не! — каза Джаз, като ме хвана за китката и изви ръката ми назад. — Този път Джейс няма да те спаси, кучко.

Усетих как цялото ми тяло се разтресе, сякаш се опитваше да се отърве от течащата във вените ми отрова. Ушите ми забучаха силно и накъде далеч, много далеч, дочух отварянето на врата и разгневен глас.

Беше той, сигурна бях. Не можех да разбера какво казваше, но се чувствах много по-добре, след като знаех, че ме беше открил.

Гласът му беше последното нещо, което чух, преди да се падна като носна кърпичка на земята и светът да стане черен.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато се събудих, бях сама. Беше тъмно и можех да чуя тихото бийп... бийп... бийп... през шума от силния трафик на Лос Анджелис отвън.

Намирах се в болница.

Бежов таван, бежови стени. Твърда възглавница под туптящата ми глава. Тялото ми беше леко повдигнато и успях да обходя стаята със сухите си очи. Поех рязко въздух, когато видях, че съм грешала.

Изобщо не бях сама.

До долната част на болничното легло стоеше самотна фигура, а черните ѝ очи блестяха на слабата светлина, която навлизаше в стаята от ярко осветения коридор.

Той не каза нищо, а тишината помежду ни ме правеше неспокойна.

— Какво се случи? — попитах с прегракнал глас, сякаш имах камъни в гърлото.

— Казах ти, че трябваше да си тръгнеш — отвърна той горчиво.

Приведе се напред и аз се успокоих, когато видях, че е Джейс, а не баща му.

— Брат ми е мъртъв, а баща ми е на път да започне гангстерска война.

— Какво?

Той стана от стола си, приближи се към леглото и се надвеси над мен. Очите му бяха като обладани, а чертите на лицето му бяха изопнати от стрес и изтощение. Стомахът ми се присви от вина и себененавист. Страдаше заради мен като поредната марионетка в стремежа ми за отмъщение.

— Къде ти беше работа да смъркаш кокаин с Макси и две непълнолетни момичета? — попита.

Нямах представа как да му отвърна, затова просто присвих рамене.

— Не знам.

Изглеждаше недоволен от отговора ми, затова обясних.

— Баща ти искаше брат ти да си прекара добре.

Джейс изсумтя, очевидно отвратен. Сграбчи коженото си яке от облегалката на стола, облече го и взе каската си от земята.

— Ще се видим по-късно — каза и закрачи към вратата.

— Почакай! — извиках, мъчейки се да се изправа в леглото. — Няма ли да ме вземеш с теб?

Той се обърна бавно със самодоволна усмивка, която не подхождаше на някой с толкова красиво лице като неговото.

— Не — отвърна. — Оставаш тук. За малко не умря. Отново.

Хлад премина по тялото ми, когато се сетих как бях на косъм от смъртта преди шест години, но бързо осъзнах, че той говореше за прободната рана, която Дорнан ми беше нанесъл съвсем наскоро.

— Оу — отвърнах.

Изглеждаше така, сякаш щеше да избухне всеки момент — мускулите на врата му бяха изопнати, а ръцете му бяха свити в юмруци.

— Знаеш ли, мислех, че си различна — каза, поглеждайки ме кръвнишки. — Но си същата като тях.

Джейс подхвърли нещо върху леглото до мен. Погледнах надолу и видях, че беше телефона ми.

— Обади ми се, когато те изпишат — каза, без да поглежда назад.

Отворих уста, за да кажа нещо, но той вече беше излязъл и единственото, което остави след себе си, беше затворената врата. Облегнах се назад върху възглавниците, проклинайки глупостта си. Това не трябваше да се случва. Едва не бях умряла!

Замислих се за няколко минути, а главата ми се замая.

Макси беше мъртъв. Дорнан се беше развилнял. Джейс ми беше бесен.

Тогава оставаше само един човек.

Прегледах целите три контакта в телефонния си указател. Дорнан. Джейсън. Татуиста. Елиът вдигна на третия сигнал.

— Дано да си заслужава — каза сънено. — Ако си събудила дъщеря ми, направо ще те убия.

Дъщеря му. Божичко. Щях да го помоля да дойде и да ме прибере, но не можех да го карам да зареже дъщеря си посред нощите,

за да ме измъкне от болницата.

— Съжалявам — казах тихо. — Чудех се... може ли да дойда да те видя?

Сигурно беше усетил нещо нередно в гласа ми, защото, когато проговори отново, звучеше напълно буден.

— Разбира се — отвърна. — Всичко наред ли е?

Погледнах надолу към болничното си облекло и системата, забита в ръката ми.

— Отлично — отвърнах. — Просто ми липсваш.

— Пфф — каза той. — Много ясно.

Сбогувах се и приключих разговора.

Десет минути по-късно вървах надолу по булевард „Сан Висенте“, облечена единствено с болничното облекло, което се разгръщаше всеки път, щом подухнеше ветреца и откриваше на показ бузките на дупето ми. Бях боса и нямах нищо в себе си, освен телефона, който стисках здраво в ръка. Беше три сутринта и улиците бяха пусти, а единствените ми придружители бяха една бездомна жена, която буташе количка с вехтории, и възвисяващите се над мен палмови дървета, чиито листа шумоляха на нежния бриз.

Дълбоко в себе си усещах болка и празнота, а абсолютното опустошение от стремежа ми за мъст беше почти непоносимо. Но щях да го понеса. Отказвах да се предам. Нямах да ме пречупят. В края на краищата бях боец, а битката бе започнала едва сега.

Ярост и самота вилнееха в гърдите ми докато, придържайки се към сенките, се отправях към апартамента на Елиът.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.